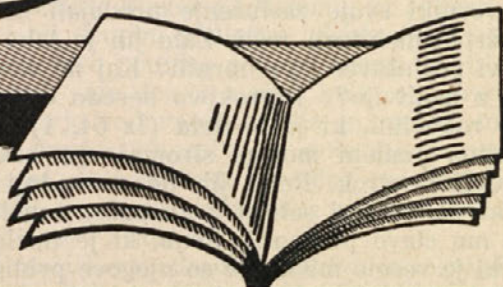

CVETJE

Letnik Ll.
Ljubljana

1934 - V.
Maj

P. KRIZOSTOM:

Šmarnic smo ti prinesli

V majniško jutro je zvon zadrhtel. Rož smo prinesli rdečih kot kri,
Nad cerkvico belo golob se je vzpel; ker vemo, Marija, da si Roža vseh rož,
izginil je v sinjo meglo ... in ti ljubezen najlepša v srcu dehti.

Marija! tvoji otroci smo.
Šmarnic smo ti prinesli,
ker si ti sama Šmarnica —
vsa lepa in brez madeža.

Mirt smo nasuli ti pred noge,
ki skrivnostno šepetaje govore,
da si, Marija, najlepša Cvetica,
da si božja Mati in Devica.

Vijolic smo ti prinesli,
ker si sama vijolica —
skromna in ponižna vsa.

S palmami smo obdali tvoj oltar,
ker si ti Palma na gori visoki,
pa te ne zruši besneči vihar.

Lučke prižgali smo ti krog srca,
ti jasni svetilnik v sredini morjá.
Solnce vroče je tvoje oko.
Če ubožec joče, potolažiš ga le ti samo.

— — — — —

V majniško jutro zvon drhti.
Nad cerkvico bel oblak visi
in govori o Kraljici vseh milosti ...

Franciškanska ponižnost

(Nadaljevanje.)

Čim bolj je Francišek pridigarsko službo cenil, toliko bolj ga je bolelo, ako so govorniki svoje zasluženje prodajali za srebrnik prazne slave. Rad bi bil žrtve nadutosti rešil. Zato jih je tako-le svaril: »Čemu se hvalite, da ste vi poslušavce izpreobrnili? Kaj ne veste, da so jih moji preprosti sobratje z molitvijo?« Prerokovo besedo o nerodovitni, ki ima mnogo otrok in o rodovitni, ki je obolela (Iz 54, 1), je svetnik tako-le razložil: »Nerodovitna pomeni mojega siromašnega bratca, ki nima poklica, da bi dal Cerkvi otrok. Rodil jih bo pa sodnji dan zelo veliko. Sodnik bo duše, ki jih je moj sobrat z neopazeno molitvijo izpreobrnil, njemu prisodil in mu slavo pomnožil. Žena, ki je imela veliko sinov, je obolela. Pridigar, ki je veselo mislil, da so njegove pridige toliko in toliko ljudi izpreobrnil, bo takrat uvidel, da je izboljšanje delo drugih, ne njegovo.« Tudi tisti so bili svetniku zoprni, ki so želeli, naj ljudje ne hvalijo toliko vsebine njihovih pridig, ampak vse bolj način govorjenja. Rekel je, da se taki igrajo s puhlim besedičenjem, ne govore pa iz notranjega globokega prepričanja.

Tudi izobraženi bratje naj bi se iz ljubezni do Boga ponižno odrekli vsaki časti, ki jim jo donša učenost. Tako-le je dejal Francišek: »Ako vstopi v red priznan učenjak, mora celó svojo izobrazbo nekako odkloniti. Oproščen tudi duhovne lastnine, se more popolnoma izročiti Križanemu. Rado se zgodi, da učeni možje težko umevajo in neradi sprejemajo ponižne vaje redovnega življenja. Kako bi me veselilo, ako bi me izobraženec, ki želi k nam, takole poprosil: 'Glej, brat Francišek, dolgo časa sem živel v svetu in svojega Boga le malo poznal. Zapri me v prav tiho celico, kjer se bom lahko zamislil v svoje preteklo življenje, se mirno zbral in uredil svojo dušo.'« »Kaj sodite,« je vprašal Francišek, »o učenjaku, ki svoje redovno življenje tako prične? Mar ne bo pozneje kakor lev, ki se je oprostil verig, tako močan, da obvlada vse redovne težave... Ako mu red kdaj izroči učiteljsko službo, bo obilnost in tehtnost besedi pričala o silnem bogastvu njegove duše.«

Svetnik je menil, da se mora najgloblja znanstvenost strniti s preprostim mišljenjem. Sodil je, da je prvi smoter in najtrdnjša podlaga učenosti, spoznanje samega sebe in zato tudi okrepitev ponižnosti. Samo to ga je uverilo, da znanstveno delo njegovih bratov vodi in preveva Sveti Duh, ki v dušah posebno budi in neguje ponižnost in otroško preprostost. Kdor nasloni svoj študij na podlago ponižnosti, bo gotovo tudi v božji mdrosti kar vidno napredoval.

Kar najbolj pogosto in prepričevalno je pa svetnik priporočal ponižnost predstojnikom. Navadno je dejal: »Skrb za druge je dobra in Bogu dopade. Vendar naj tako delo za duše izvršujejo le možje, ki kar nič ne iščejo sebe, ampak gledajo samo na božjo voljo. Predstojniki naj bodo le taki, ki svoj dušni blagor cenijo bolj, kakor vse drugo; redovniki, ki ne pričakujejo odobravanja podložnih, temveč toliko bolj skربة za pravo srečo sobratov. Možje, ki ne hlepe po človeški slavi, pač pa iščejo božjo čast. Redovniki, ki predstojniške službe ne iščejo, ampak se je boje; ki jih izvolitev v lastnih očeh bolj poniža, kakor počasti in ki se čutijo takrat najbolj srečne, kadar jih rešijo predstojniške službe.« Tako je mislil svetnik, ki je bil uverjen, da je v času, ko se je močno razbohotila hudo-

bija in se je na vse strani razmahnil greh, zelo nevarno vladati, kaj koristno pa radi Boga se podrediti.

Tudi takole je opominjal svetnik: »Predstojniki naj ne bodo na svojo službo bolj ponosni, kakor bi bili takrat, ako bi morali svojim sobratom umivati noge. Kadar jih bolj bega izguba predstojniške časti, kakor ukaz, da morajo sobratom umiti noge, takrat je njihova duša v nemajhni nevarnosti... Gorje redovniku, ki so ga izvolili za predstojnika, pa častnega mesta noče več zapustiti! Blagor pa tistemu, ki si časti ni sam priboril in vedno želi, da bi bil drugim podložen. Srečen predstojnik, ki s svojimi podrejenimi sobrati tako ponižno občuje, kakor bi bili njegovi gospodje.«

Sicer je svetnik sam določil način, kako naj predstojniki vrše svojo službo. V 10. poglavju redovnega vodila je zapisal tole: »Ministri (služabniki) naj svoje brate ljubeznivo in dobrotljivo sprejemajo. Tako naj bodo z njimi prijazni, da bodo le-ti s svojimi predstojniki govorili in občevali, kakor gospodje s svojimi služabniki; saj tako tudi mora biti, da bodo ministri služabniki vseh bratov.«

Omenjena Frančiškova odredba odkriva evangelijski izvor, vso lepoto in osobitost frančiškanske ponižnosti. Predstojnike imenuje svetnik ministre ali služabnike. Kakor evangelij, kjer govori Gospod o sebi: »Sin človekov ni prišel, da bi se mu streglo, ampak da bi on stregel« (Mt 20, 28). Isto je ukazal svojim apostolom z besedo: »Kdorkoli med vami hoče biti prvi, bodi vaš služabnik« (Mt 20, 27). Kakor tudi: »Kdor je največji med vami, naj bo kakor najmanjši, in predstojnik kakor strežnik« (Lk 22, 26). Zato je imenoval svetnik kar kmalu po ustanovitvi reda, vse svoje brate »Minores, Fratres Minores — najneznatnejše, najmanjše brate«. Vsako drugo označbo je odklanjal. Tudi za to je našel razlog v evangeliju. V Gospodovi besedi: »Resnično, povem vam: Kar ste storili kateremu izmed teh najmanjših bratov, ste meni storili... Resnično, povem vam: Česar niste storili kateremu izmed teh najmanjših, tudi meni niste storili« (Mt 25, 40. 45). Že samo ime naj bi brate opozarjalo, »da so«, kakor pravi sveti Bonaventura, »vstopili v šolo ponižnega Odrešenika Jezusa Kristusa, kjer naj bi se naučili ponižnosti«.

Frančišek se ni zadovoljil, naj bi bili njegovi bratje le po imenu »majhni«. Ne! Hotel je, da morajo biti tudi dejansko najmanjši, preprosti ljudje, res manjši bratje. Zatrjeval je, da mu je Bog zato ukazal, naj imenuje svoje redovnike »manjše brate«, da bi bili resnično ubogo in ponižno ljudstvo. Ponovno jih je opominjal: »Vsi smo po lastni krivdi ubogi, pokvarjeni, ničevi in kakor črvi. Kaj nas ne opozarja Gospod na vse to s prerokovo besedo: »Črv sem in ne človek; posmeh ljudi in zaničevanje ljudstva?« Nikar ne želimo, da bi druge nadkrilili. Rajši bodimo služabniki vseh in iz ljubezni do Boga podrejeni vsaki stvari.«

Kakor hitro je torej svetnik zbral okrog sebe prve manjše brate, jih je brž poslal služiti in streč gobavim. Prepuščeni najbolj zanemarjenim ljudem, naj bi se bratje učili ponižnosti in dobrega spoznali, kaj pomeni označba »manjši brat« in kdo jo res zasluži. Kadar so pa bratje služili v drugih hišah, so morali ubogati svojega redovnega očeta, ki jim je prepoval vsako predstojniško mesto in jim ukazal, da morajo biti skromnejši, kakor vsi drugi in vsem pokorni.

(Dalje prihodnjič.)

Daj, da ob pogledu na občudovanja vredne primere, ki so nam jih zapustili tolikeri goreči učenci Jezusa Kristusa, zardimo nad svojo lenobo in rečemo z apostolom: »Iz sebe ne morem nič toda vse premorem v njem, ki mi daje moč.«

Lamennais.

Jakopone da Todi

Roman advokata, frančiškana, svetnika.

(Nadaljevanje.)

III.

Zgodi se tedaj, da Giakomo zaslovi celo čez meje domačega in sorodnih mest in da ga potem patriciji vabijo vedno bolj pogosto na različna slavlja. In tam, v blesku stoterih sveč, v toplem žaru prekrasnih beneških zrcal od mojstrske roke v čudovitih oblikah izbrušenih, začuti Giakomo neki spomladni večer na sebi čisto poseben pogled. Vsega ima samega sebe v oblasti, zato prav polagoma obrne svoj pogled tja, od koder čuti, da teče nevidna reka, polna toplote in nežnosti nanj. In ta mož, ta človek, ki je ves pravnik in ki je znan, da je sicer ves dvorjanik zraven pa hladen kot marmor in zna biti v svojih poslih oster kot brušeno bodalo, nedostopen in prezirljiv do krutosti, tedaj se ta mož pod pogledom teh dveh sinjih oči zmede, kakor deček petnajstih let. Ne more se ločiti od tega obraza, ki iz njega odseva rahla bledica in katerega lica okroža val ne čisto temnih las. Potem pa, hip nato, se zazre v roke, ki so prav tedaj napravile kretnjo proti vratu, kakor da so lasje v neredu. Najsi je bila ta kretnja hotena ali nehotena, mu vendar obvisi pogled na tej roke z drobnimi dolgimi prsti, ki je kakor živo bitje zase. Vse to je trajalo le kratek hip, toda dovolj dolgo, da se mu to zalo, milo obličje vtisne v spomin in da je ta večer neverjetno zmeden in raztresen.

Nehote se iz družbe izloči in v lévi na desni strani dvorane, kjer je dostop na male kamenite balkonce, se Giakomo zamisli. Pri njem je to nekaj nezaslišanega, skoraj neverjetnega in kaj kmalu ga pogreše. Tedaj začuti na svoji rami krepak prijem, ozre se in pred njim stoji njegov prijatelj iz univerze Giulio Lanetti. »Tako sam? Kaj je s teboj, Giakomo? Vsepovsod sem te iskal, zakaj predstaviti ti hočem mojo daljno sorodnico gospodično Vanno.« Okoli ustnic Giakoma se nabere porogljiv nasmeh, ki ga skuša zabrisati pridobljena udvorljivost. Te ustnice govore: »Kaj meni mar tvoja Vanna, ko sem videl ta ljubi obraz!« vendar pa gre s prijateljem in tam, da, tam v nekem kotičku mu Giulio predstavi taisti ljubi obraz, ki je tedaj dobil ime: »Gospodična Vanna, hčerka Messer Bernardina di Guidone iz rodbine grofov di Coldimezzo«. Giakomo, kakor je sicer vaje poklonov in gladke besede, pred Vanno obnemi. Ko začuti njeno drobno roko v svoji, ko vidi v teh očeh smehljaj, ki je namenjen njemu, ga prevzame, do tedaj nepoznana, opojna sreča. Za njega ni več dvorane, ni več šumnih gostov, ni več luči in lestencev, njemu sijajo nocoj samo te oči, vse drugo je izginilo.

Giakomo ne ve, kako je prišel oni večer domov, samo to ve, da zaenkrat njegovo delo počiva, da ga pravde ne zanimajo in da kliče neprestano eno samo ime: Vanna, Vanna. Tako mine nekoliko dni, potem pa se neko jutro z vso skrbjo obleče, slugi veli, da mu prinese oni krasno uvezeni kastorec, dar dveh njegovih prijateljev iz Bologne, za tem svilene hlače in še izredno lep plašč z bogatimi gubami, enako čevlje, ročno delo florentinsko s srebrnimi zaponami. Tak odide k očetu. Oče, četudi močno osivel, jc še vendarle krepak mož pri 60 letih in ko vidi sina, lepega v tako izbranim odelu, mu ostro obrito lice spreleti tisti toli prijetni starčevski smehljaj. Na svojega sina je ponosen. Giakomo to ve in brez ovinkov prisede k očetu na rob naslonjača in prične pripovedovati. Nehote pride v besedo

tisti posebni zanos, ki dela lica ljubečih tako lepa. Očetu pripoveduje o onem srečanju pred dobrim tednom, vprašuje ga, če morda pozna rodbino grofov di Coldimezzo, on sam, da je že pogledal v seznam odličnih rodbin in da je v tej rodbini našel nekaj častnikov, nekaj duhovnikov in manjših cerkvenih knezov. Oče pozna le od daleč to rodbino in se ve spominjati, da je bila mati te Vanne kontese Coldimezzo nekoč zelo sloveča lepotica. In še to ve, da rodbina slove kot izredno pobožna, Giacomo postaja nestrpen, odsekano in ostro reče očetu, če je voljan iti kar takoj danes z njim k grofu Bernardinu di Guidone di Coldimezzo, da ga poprosita za roko njegove hčerke Vanne.

Pozna oče svojega sina, drugega ne reče kot besedo, ki je vprašanje obenem, na katerega ne pričakuje odgovora. »Nisi malo hiter in si pre-

Todi

In kmalu nato jezdijo vsi trije v lahнем koraku skozi mestna vrata — — —

mislil?« In odgovor je tak, kakor jih zna dajati le odlični pravnik Giacomo de Benedetti: »Oče, tvoj sin sem.« Oče obstane, se nasmehne in že je pozvonil slugi, da mu prinese svečano obleko.

Spodaj pred palačo stoji sluga Pietro s tremi konji, dva sta krasna belca s črno marogo na čelu in na prsih, eden, Pietro, je rjavec izredno krepke oblike. Konji imajo lepo izdelana sedla onih časov z zlatimi čopki ob straneh in spredaj pozlačen držaj v držaju se zibljejo v zlatu in srebru začetne črke in grb rodbine de Benedetti. Sin sam pomaga očetu v sedlo, sluga drži konja in kmalu na to jezdijo vsi trije v lahнем koraku skozi mestna vrata, se obrnejo proti vzhodu, kjer leži na pobočju lahno vzpetega griča dvorec grofov di Coldimezzo. Konji so čiste krvi, zato je korak igrav in lahkoten.

(Dalje prihodnjič.)

Mati v bolezni in smrti otrok

Ni je na svetu matere, ki ne bi imela svojih skrbi z bolnim otrokom. Saj trpi vsako mlado bitje, posebej še v prvih letih življenja, na različnih molnjah zdravja. Edina nevarnost v teh navadnih boleznih je, da mati svojega otroka razvadi in pusti, da se v dobi ozdravljenja v vsem njegova volja zgodi. Težavno je: biti dober, ne da bi bil slaboten. Dejstvo je, da je bil marsikateri dobro vzgojeni otrok v bolezni pomehkužen.

Poleg takih vsakdanjih bolezni otrok so še druge, resne bolezni, ki povzročajo materi težke skrbi. Izprva misli, da bo vse hitro prešlo, a potem ti besneči udarci srca, te skrbeče poteze, te objokane oči, če preiskuje zdravnik z resnim obrazom in se mati boji izida preiskave, te neprespane noči ob postelji bolnega otroka, ki je poln mrzlice ali vročine, ki se moče v bolečinah zvija in bridko stoka. In vendar ne sme pokazati svoje skrbi, ampak mora tolažiti in se šaliti.

To so tisti skrbi polni dnevi, ki jih mati kot višek svoje požrtvovalne ljubezni v življenju nikdar ne pozabi, tiste s strahom prebite ure, ki kakor v jezi zakriče, ako se jih nehvaležni otrok pozneje nikdar več ne spomni ali pa jih kvečjemu ima za obsebi umevno izvrševanje materinih dolžnosti, ki za nje ne sme zahtevati nobenega plačila. Toda mati ne misli sedaj na hvaležnost ali nehvaležnost, ampak samo na svojega otroka in na njegovo potrebo, misli na to, kako bi z veseljem rada ne samo delila bolezen otroka, ampak jo tudi vso nase sprejela, samo da bi otroka ne bolelo in da bi bil zdrav. In četudi je nevarnost okuženja velika tako, da se celo oče, ki ne pozna bojazni, drži v primerni oddaljenosti, mati se ne boji, zakaj močna kakor smrt je ljubezen.

Kako je postalo tiho v bolniški sobi! Čutimo, kako se vozijo po stenah mračne večerne sence in kako preizkuša duša, kakor da je postala živahna ptica, svoje peroti, da bi poletela v daljino deželo. Mati sedi v tej sobici, kjer se bori življenje s smrtjo, ali kleči in se upa komaj slišno dihati, samo njene objokane oči pijejo žejno zadnji sij ugasujočega življenja. Torej je bilo vse zastoj, vse skrbi, ves trud, vsa zdravniška umetnost. Še enkrat obriše nežno z mrzlim potom orošeno čelo, še enkrat pcvlaži blede, trepetajoče ustnice, še enkrat pritisne na svoje srce nemirne roke, ki se iztegujejo, kakor da bi nekaj iskale in iz težko dihaajočih prs se dvigne krik materinega srca: »Naj gre ta kelih mimo!« Toda kelih ostane, vedno bolj in bolj globoko se pogrezne v dušo, ki ga mora piti in spiti do dna! In sedaj, ko gre h koncu, ko sprejme večno to, kar je v otroku večnega, v svoje naročje, zahteva prevelika materina bolečina svojo neodbitno pravico: pretresljiv krik odmeva po tistem prostoru. Mati, ki ne čuti tega gorja, ni mati. Saj ji toliko vzame smrt otroka. Samo ona ve in nam more povedati, kaj ji je otrok. Zakaj kot lastno življenje ga je nosila v svojem naročju, s svojo lastno krvjo ga je hranila in v bolečinah ga rodila. In otrok je bil njena radost, njena ljubezen, njeno upanje, veliki cilj njenega dela. In sedaj je to upanje uničeno, radost se je izpremenila v veliko bol, vse delo izgubljen trud, vsa njena ljubezen grenak vir, iz katerega teče bolečina, ki se ne da utolažiti. Solnce je zašlo v tisto morje, iz katerega ga ne pričara nobeno zemeljsko jutro več. Kar je smrt vzela, obdrži za vedno. Neznatna gomilca z majhnim križem, belá tenčica, v katero se lovi veter, nekoliko zimzelena, ko zima sneži, in spomladi ter poleti zelen venec in duhteče cvetlice. To je vse, kar ostane od cvetočega, ovenelega, človeškega življenja.

In vendar ti povem, mati, tudi smrt ni neomejena gospodarica, ampak samo voljno orodje v rokah vsemogočnega Boga. Zato tudi ni sila, ki samo brezmiselno in kruto uničuje, ampak se mora skladati z modrostjo in dobroto Večnega.

Spoznaj, kako veliko tolažbo boš črpala iz misli, da je Bog hotel, kar se je tako bolešno zgodilo:

Tvoj otrok je umrl mlad in se je torej ločil od sveta, ki mu je nudil skoraj le svojo lepoto. Ali bi vedno tako ostalo? Marsikateremu jasnemu in solnčnemu jutru sledi oblačno poldne in vihar ni večer. Kolikokrat sem že slišal matere, ki so o svojih odraslih otrocih rekly: da bi bili vendar že v zibelki umrli! Ko bi poznali kakor Bog vso prihodnost in gledali tudi vse možnosti, bi se marsikatera bolečina ublažila in marsikatera tožba bi utihnili.

Poleg tega smo kristjani in vprav vsled tega gledamo smrt v popolnoma drugi luči kakor oni, ki »nimajo nobenega upanja«. Res je, tako piše L. Poulin, res je, da tu doli ne bomo več videli tega obraza, ne slišali naglasa njegovega glasu, nikdar več ne srečali njegovega dobrega pogleda. Smrt je ubila srce, uničila to življenje, tako živo, tako milo, toda duša še živi, duša sliši, vidi, razumeva, se spominja in še ljubi. Ali ne plava nevidna, toda navzoča nad prizorom žalovanja, nad zapuščenim stanovanjem? Ali ne prihaja ob bridkih urah, v bolesti, na pomoč onim, ki so ostali in jim šepeta na uho: »Pogum!« Ali ni morebiti ona drugi angel varuh, na veke zvezana z zvestim srcem? Na vsa ta vprašanja vera ne brani odgovoriti z »da«. Vsekako pa nam kaže duše, kako sedaj ljubijo Boga, ga razumevajo, ga uživajo, so zamaknjene v njegovo pričujočnost; kaže nam jih umirjene in vesele v njegovem naročju, daleč od hrupa sveta, daleč od vseh nevarnosti. One so z Bogom, z njim na veke; njihova blaženost je popolna. Ločitev traja slednjič malo časa, osamljenje bo hitro končano, v nebesih se bomo enkrat vsi zopet našli.

Celo telo, pokopano v naročje zemlje in razdejavano, to telo ni izgubljeno. Angel vstajenja čuje nad posmrtnim zagrinjalom in ko bo prišel sodni, od Boga določeni dan, veliki dan Gospodov, takrat bodo vsi umrli prišli iz svojih grobov, razpršene sestavine telesa se bodo zopet združile. To je naše nepremagljivo upanje in naša neizpodbitna vera. Gospod bo poveljčal telo, oblito in očiščeno s krstno vodo, telo, ki je bilo tempelj Svetega Duha in tabernakelj presvete Evharistije. Poveljčal bo človeško naravo, ki jo je božji Odrešenik nase vzel.

Poroštvo resnice nam je vstajenje našega Odrešenika Jezusa samega. S tem, da je vstal iz groba, je strl za sebe in za druge vrata smrti. Njegovo vstajenje ni samo podoba, ampak je poroštvo našega vstajenja. Če ne bi bilo tako, bi bili vsi največjega pomilovanja vredni ljudje, ker bi zastonj podvrgli svoja telesa trdemu jarmu in se zastonj odtegnili vsem nasladam. Tudi sveti apostol Pavel ima to versko resnico v svojem nauku za najbolj važno resnico in Cerkev nam jo kliče neprenehoma v spomin in na naše ustnice, ko molimo apostolsko vero: »Verujem... v vstajenje mesa in večno življenje.«

Na to resnico se spomni, mati, pa se boš umirila. Čas celi rane. Preidejo meseci, leta in spomin na umrlega otroka pokrijejo druge misli. Seveda ne pozabi zvesta mati nikdar svojega mrtvega otroka, in še v visoki starosti se igra z njim v svojih sanjah, v katerih vabijo otroci svoje starše v daljno, blaženo deželo, kjer je že tako in tako željno pričakujejo.

Kdor se boji za resnico, ne pozna njene moči.

Wibbelt.

Sveta znamenja

(Nadaljevanje.)

Plamen

Na pozen jesenski večer greš po deželi. Okoli tebe je temno in mrzlo. Čisto sama se počuti duša v mrtvi dalji. Njeno živo hrepenenje išče okrog, kje bi se moglo ustaviti, toda nobenega odgovora ni. Golo drevo, mrzlo hribovje, prazna ravnina — vse je mrtvo! Sama živi v goličavi krog in krog. Tedaj na ovinku poti nenadoma zažari luč... Ali ni nekaj zaklinalo? Kakor odgovor na iskanje duše? Kakor nekaj pričakovanega, domačega?

Ali sediš pozno v temačni izbi. Stene stoje sive in mrke, pohištvo molči. Tedaj se oglasi dobro znan korak; spretna roka ravna peč, notri zaprasketa, plamen švigne in iz odprtih vratc lije v izbo rdeč soj, prijetna toplota se pretaka — kako je vse izpremenjeno, ali ne? Vse je dobilo dušo. Kakor če v kakem ugaslem obrazu nenadoma zažari prijazno življenje.

Da, ogenj je živemu bitju soroden. Je naše žive duše najčistejša podoba; slika vsega, kar živi, preizkušamo v sebi: Toplo je in svetlo in vedno razgibano vedno navzgor stremeče. Če vidimo nemirno švigati plamen, vsaki sapici sledi in ga vendarle ni spraviti od njegovega vzleta, žari v svetlobi, oddaja toplotne valove — ali ne čutimo tedaj nekaj globoko sorodnega s tistim v sebi, ki tudi neprestano gori in je svetloba in stremi kvišku, naj ga nizkotne sile okoli še tolikokrat upognejo. In če vidimo, kako plamen preraja vso okolico, jo oživlja in ozarja; kako na mah postane živo središče vsega, kjerkoli se zasveti — ali ni to podoba skrivnostne luči v nas, ki je na tem svetu prižgana, da vse prešine in mu pripravi domovino?

Da, tako je. Plamen gori kot podoba naše notranjosti; našega stremjenja, svetlobe, moči, duha. Kjer srečamo plamen, čutimo, da nam s svojim šviganjem in svetlenjem govori kot nekaj živega. In če hočemo izraziti svoje življenje, dati kjerkoli svojemu življenju besedo, tedaj pač zanetimo plamen.

Tako tudi razumemo, kako mora goreti tam, kjer bi morali prav za prav vselej biti, pred oltarjem. Tam bi morali stati, v molitvi, pazljivi, z vsem, kar živi v nas, z vsem svetlim in močnim, zbranim v skrivnostno, sveto bližino. Bog obrnjen k nam in mi k Bogu. Tako bi moralo biti. To izpovemo na ta način, da tam prižgemo plamen kot podobo in izraz svojega življenja.

Plamen tam v večni svetiljki — si že mislil na to? — si ti. Tvojo dušo pomeni.

Pomeni tvojo dušo... mora jo pomeniti! Zakaj sama po sebi seveda zemeljska luč Bogu ne pove ničesar. Napraviti jo moraš za izraz svojega k Bogu obrnjenega življenja. Tam, na kraju svete bližine, naj bo res mesto, kjer gori tvoja duša, kjer je vsa živa, sam plamen, sama svetloba Zanj. Tako povsem doma mora biti tam, da je tihi plamen gori v svetiljki resnično izraz tvoje notranjosti.

Prizadevaj si za to! Ni lahko. Če se mu pa približaš, greš po takšnih trenutkih svete tišine lahko spet mirno med ljudi. Potem ostane plamen sam na kraju svete bližine in lahko rečeš Bogu: »Gospod, to je moja duša. Ta je vselej pri Tebi.«

Na robu gozda stoji ostrožica. Tako samovoljno zaokroženi so njeni temnozeleni listi. Mehko upogljiva in trdno oblikovana so vitka stebila. Cvet se zdi, ko da je urezan iz težke svile, in modrino ima, bleščečo kakor dragulj, da napolnjuje ves zrak okoli in okoli. In zdaj bi kdo prišel in odtrgal cvetlico in potem bi se je naveličal ter jo vrgel v ogenj... malo trenutkov in vsa žarna krasota bi bila ozek trak sivega pepela.

Kar pa je tu v malo trenutkih napravil ogenj, to dela čas neprestano z vsem, kar živi: Z lično praprotjo, z visokim lučnikom, z mogočno stoječim hrastom. Dela z lahkim metuljem kakor s hitro lastovico. Vedno je isto, pa naj se zgodi hitreje ali počasneje; naj bo rana ali bolezen, ogenj ali glad ali karkoli: Nekoč bo vse cvetoče življenje pepel.

Iz krepke postave redek kupček prahu, ki ga razpiha vsak veter. Iz svetlih barv sivkasta moka. Iz toplo kipečega, čutečega življenja revna, mrtva prst; manj kakor prst: pepel!

Tako je tudi z nami. Kako nas zmrazi, če pogledamo v odprt grob in vidimo poleg nekoliko kosti nekaj perišč sivega pepela.

»Pomni, človek:

Prah si

in v prah se povrneš!«

Minljivost, to pomeni pepel. Našo minljivost, ne minljivost drugih. Našo; mojo! Moj konec mi napoveduje, ko mi mašnik v začetku postnega časa s pepelom nekoč sveže zelenih vejic minule cvetne nedelje začrta na čelo križ:

»Memento homo

Quia pulvis es

Et in pulverem reverteris!«

Vse postane pepel. Moja hiša, moja obleka in oprava in denar; njiva, travnik in gozd. Pes, ki me spremlja, in žival v hlevu. Roka, s katero pišem, in beroče oko in vse moje telo. Ljudje, ki sem jih ljubil; in ljudje, ki sem jih sovražil; in ljudje, ki sem se jih bal. Kar se mi je na zemlji zdelo veliko in majhno in zaničljivo, vse je pepel, vse...

P. HUGO:

Naši mehiški mučenci—

Anaklet Gonzales Flores.

O njegovem neronsko krutem mučeništvu in junaštvu se je takrat mnogo pisalo. Ne spominjam se pa, če je kdo poudaril, da je bil vnet in navdušen tretjerednik, prava Frančiškova duša, polna ognja za sveto stvar. Že kot vseučiliščnik, študiral je pravo, je zbral okrog sebe vrsto enakomislečih kolegov in ustanovil apologetični seminar, šolo za obrambo sv. vere. Ko je stopil v življenje, je organiziral »Zvezo katoliške mladine«, kateri je poslej ves živel. Sam je izdajal dva borbena lista. Eden se je imenoval »Meč«. Oba pa sta bila ognjevita borbenika za katoliške vzore na vseh poljih. Lahko rečemo, da ko bi bila katoliška Mehika prej dobila takega pionirja katoliške akcije, kot je bil Anaklet Flores, bi bila usoda tamkajšnjih katoličanov vse drugačna. A ko se je on pokazal na

obzoru, se je nevihta že bližala. Na katoliško ofenzivo proti boljševiskim elementom ni bilo več misliti. Zadovoljiti se je moral z defenzivo. Ustanovil je »Ligo za obrambo sv. vere,« katere ognjišče je bil njegov »Meč«.

Še preden je zabesnel vihar krvavega preganjanja, je bil ta borec vladi smet v očesu. Za rogovileža ga je smatrala. Med vihro samo mu je pa kmalu zapriseгла smrt, ker je vedela, da ima v njem in v njegovi mladinski gardi najnevarnejšega nasprotnika. Slutil je, kaka usoda ga čaka. Ob vsaki priliki je poudarjal, da je prišel čas, ko bo treba z mučeniško krvjo izpričavati sv. vero. Dobesedno je malo pred smrtjo zapisal: »Ne bo dolgo, ko bomo morali ne samo s papirjem in črnilom, ampak z žrtvijo lastnega življenja glasovati za Kristusa.« Da to niso bile samo ognjevit besede 36 letnega borca za vero, ampak globoko srčno prepričanje in navdušenje, je pokazal, ko se je njegova slutnja uresničila.

Ravno na prvi petek aprila 1927 ga je Callesova tolpa zajela, da ni mogel več misliti na rešitev. Smehljajoč se je stopil pred njo in jo prav kot naš Gospod vprašal: »Koga iščete?« Odgovore mu: »Anakleta Gonzales Floresa.« On pa: »Jaz sem! Samo tem mojim prijateljem, ki so z menoj, ničesar žalega ne storite!« Nato je bil odpeljan v vojaško taborišče, kjer so ga najprej razpeli na natezavnico, da bi jim izdal skrivališče svojega škoфа, ki je bil tudi na smrtni listi. Da si so ga slečenega do krvi bičali, niso ničesar zvedeli od njega. Ko sta se mu izpulila palec na roki in nogi, na katerih je visel, ko so ga bičali in je padel na tla, so ga še na tleh z žarečim železom žgali in mu kosce mesa rezali s telesa. A vsa ta grozodejstva je junaško, molče prenesel.

Poveljnik tolpe Ferreira ga je nato ukazal obglaviti. Toda nobeden vojakov tega ni hotel storiti. Njegovo junaštvo jih je ganilo. To sočutje in občudovanje so morali pozneje sami s smrtjo plačati. Ustrelil ga je nato poveljnik sam. Umirajoč je krščanski junak še šepetal: »Odpuščam vsem in molim za vse. Vaš priprošnjik hočem biti v nebesih. Naj čujejo Mehikanci: Jaz umiram, Bog pa ne umrje. Naj živi Kristus Kralj!« Njegovo razbičano in prestreljeno truplo je ležalo na mrtvaškem odru v gaju cvetja.

Ganljivo je bilo, ko je prišla njegova mlada žena-vdova, prav tako vneta tretjerednica, s svojima dvema sinčkoma k mrtvaškemu odru. Da si globoko potrta se je junaško držala kot Marija na Kalvariji. Sinčkoma je rekla, naj dragega ata še enkrat poljubi. Nato pa je dejala: »Spominjajoč se mučenca in iz ljubezni do Jezusa odpustita tudi vidva!« Nato se je starejši, komaj triletni, postavil med sveče in nagovoril mrtvega ata: »Ata, ti si zdaj v raju. Moli za mamó in za naju z bratcem. Saj bomo kmalu tudi mi pri tebi. Pozdravi v našem imenu Kristusa Kralja in povej mu, da ga tudi mi zelo ljubimo!«

V mučeniško knjigo treh redov sv. Frančiška pa so bila zapisana tri nova imena. Upamo, da bodo enkrat zapisana tudi v svetniško knjigo svete cerkve.

Čeprav je sveto človeštvo Zveličarjevo zaradi svoje tesne združitve z božjo besedo brez presledka uživalo mir in neskajljeno radost, vendar ni dal, da bi v dolnjem delu duše ne občutili dostikrat žalosti in bolečine, ki sta od greha postala delež naše narave. Komu niso v duhu znane čiste velike besede: »Moja duša je žalostna do smrti. Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« Tako se krščanska duša, ne da bi izgubila mir, preizkuša z žalostjo in notranjo bridkostjo. Če bi vedno uživala tolažbo, bi se bilo bati, da otopi.

Lamennais.

Čudne prigodbe

In župnik pripoveduje dalje:

2. Zgodbo o logarskem hlapcu Repanšku²

»Logarskega hlapca Repanška ste, voditeljica, poznala, ko je bil še največji pijanec celega pogorja Jura tostran in onstran meje. Hvala Bogu, ni bil doma iz naših krajev, ampak globoko iz srede Francoskega. Njegovo delo ga je pa večkrat napotilo v naš kraj. Njegova žena je bila moja spovedanka. Nad vse velika ubožica ni imela veliko, da bi se obtožila; ni imela časa, da bi utegnila grešiti. Bila je mučenica. Nikoli nisem videl toliko dobre, toliko potrpežljivosti in takó močne vere združene s toliko bedo.«

»Da je bil mož priden in delaven, se ne dá tajiti. Če je bil pa pijan, je bil netečen. Tedaj so se ga polastili vsi hudobci pekla; pretepal je ženó in otroke, ki so dostikrat morali zbežati k sosedu sredi noči. Nekoč je v moji navzočnosti dvignil roko in zamahnil proti ženi, ki je ležala bolna v postelji. Bog mi greh odpusti! —: takrat sem mu izvinil roko ter sem ga hudo zmlatil, dokler se ni streznil. Nekaj časa je pomagalo. Pustil je pri miru svojo ženo in pozdravljaj me je tako vljudno kakor nikoli poprej.«

»Preteklo leto smo ga redkeje videli. Njegova žena je ob določenem času redno prihajala k spovedi ter se je razjokala pri meni. Bil je zašel v slabo družino in je sedaj navadno zapil ves svoj zaslužek. Zdelo se je, da pri tem tudi neka druga ženska ima žalostno vlogo, zakaj kadar je bil pijan, je o nji govoril in proklinjal svojo lastno ženo. Češ da ima samo eno željo, postati vdovec, tako ji je dejal ter grozil. Če je bil pa trezen, se je izogibal, bil je potrft, malodušen in delomržen. Uboga žena je bojevala nadčloveški boj zoper njega in zanj. Ako je od časa do časa dobil pri nas delo, je prišla na večer ponj ter ga odvedla domov z delovnega kraja, da ne bi zapravljal svoje dnine v gostilni. Njegovi tovariši so se sicer zmeraj zavzeli za njegovo ženo ter ž njo potegnili, vedeli so pa, da se bo nekega dne slabo in hudo skončalo.«

»Tudi jaz sem možu prigovarjal ter mu dramil vest. Bil je v zadregi in je spóčetka pretakal lahke solze človeka vdanega pivski strasti, nato je pa postal surov ter divji.«

»Nič nisem mogel opraviti pri njem. Ni mi preostalo nič drugega kakor priporočati njega in njegovo družinico Gospodovi milosti in usmiljenju.«

»Nekega dne se pa prikaže logarski hlapec s svojo zakonsko ženo pri mojih kuhinjskih vratih. Bil je videti zmeden, sivobled v obraz.«

»Gospod župnik, je rekel z glasom, zbeganim od groze, »gospod župnik, pomagajte mi.«

»Poslal sem vse navzočne domov, njemu pa rekel, naj se vsede, ponudil sem mu slanine, kruha in kozarec sadjevca... vse je odrinil od sebe: »Ne morem'«.

»Dolgo časa sta molčala oba, mož in žena. Mož se je gugal na svojem stolu sem in tja, tako da sem se bal, da se utegne zgruditi in pasti kakor posekano drevo. Žena nasprotno je pa sedela kakor okamenela in ni imela nič živega na sebi razen svojih velikih oči. Zanj sem se bolj bal kakor pa za njenega moža!«

»Govori, je rekel le-ta čez nekaj časa.«

² Izvirnik ima francosko ime: Report. — Prip. prev.

* »Potlej je pričela tiho pripovedovati, skoraj neslišno. Tako-le se je zgodilo, gospod župnik: šla sem ponj kakor vsak dan. Bil je pijan, spoštljivo naj povem, kot še nikoli. Zato sem ga prijela za roko in mu rekla: ‚Karel, pojdi z menoj!‘ Bila sem iznenadena, zakaj takoj je vzel svojo čepico, zadel si na rame plenkáč² in šel z menoj. Šla sva mimo krčem, ne da bi se le ozrl nanje. Bila sem srečna, gospod župnik, čeprav mi njegovo molčanje — ne vem zakaj — ni bilo povsem všeč.«

»Ko je to govoril, je možu stopil mrzli pot na čelo in njegovo krepko telo je bilo, kakor da ga trese hud mraz.«

»Kaj je bilo?«, sem povprašal, sam tako presunjen, da nisem mogel zbrati nobenih besed več.«

»Gospod župnik, je pričel, kar sem videl, to sem videl kot trezen

»Moža sem sedaj nato spovedal in mu dovolil, da je smel dva dni stanovati pri meni v župnišču. Le polagoma se je umaknil strah od njegove duše. Od tega dne nadalje je postal drug človek. Popivanje in pitje je docela opustil in vi sami morete presoditi, kaj to pomeni za takega, ki ga je bila prevzela strast do pijače. Na znotraj se je povsem spremenil in docela izpreobrnil, tudi spomin na tisto drugo žensko je popolnoma odmrnil v njem in ugasnil. Moža utegnate vsako nedeljo videti v naši cerkvi. Sedi zmeraj kot prvi v prvi klopi.«

Pozno je postalo v kuhinji Nardinove mame. Svetilka je bila malo dane dogorela in mesečina, ki je pokukala skozi majhno okno, je polagoma zasedla ves prostor. Vsi so zasanjali v njeno medlo svetlobo, in nad prostimi ljudmi je bil razlit vzvišen mir: zdelo se je, da se čutijo sorodne z vesoljnim stvarstvom.

² Plenkača = dolga in tenka sekira.

sta jih stvorili volja bolne matere in volja žene, ki je bila v stiski in nevarnosti?! Na telepaticen³ način?!

Oh, Avstrijka je imela veliko pametnih besed, da bi ,to, kar se ne dá razložiti, storila razumljivo na človeški način'.

Naš župnik je pa molčal in pogledal kvišku proti nebu. Šele čez nekoliko časa je rekel:

»Vi si upate svojim majhnim možganom pripisovati takšne čudeže, — zakaj si jih ne upate pripisati Vsemogočnemu, ki Vam je posodil le-te možgane za nekaj časa?!«

Tako je govoril in korakal.

Za njim so se kakor srebrn zastor zgrinjale meglene koprene, ki sta jih njih stakala rosa in mesec.

P. JOŽEF ANTON O. MIN. CAP. — P. MARKO FIŠER O. MIN. CAP.:

Blaženi Konrad iz Parzhama

Življenje kapucinskega brata lajika

(Nadaljevanje.)

VIII. Oče ubogih

»Od moje mladosti je rastlo z menoj usmiljenje.« (Job 31, 16.)

Sv. Frančišek je obljubil svojim sinovom: »Če bodo bratje mojega Gospoda ostali zvesti uboštvu, jih bo svet preskrboval s hrano, ker so mu dani v zveličanje.« Sv. Frančišek je postavil svoj red na temelj božje Previdnosti. Nad 700 let je ostal ta temelj trden. Sinovi asiškega ubožca delajo, molijo za ljudstvo. Ljudstvo pa se jim skazuje hvaležno s tem, da skrbi za njihovo prehrano. In to v toliki meri, da še drugi ubožci prejemajo od mize serafskih sinov vsakdanji kruh. Tudi k samostanskim vratom v Altöttingu je prihajalo nešteto revežev, popotnikov, lačnih vsake vrste. Ljubi Bog je podelil br. Konradu že od mladosti tako sočutno srce, da bi smel reči z Jobom: »Od moje mladosti je rastlo z menoj usmiljenje.« Njegovo največje veselje in posebna predprava je bila, da je ves čas redovnega življenja stregel revežem. S svojo ljubeznijo do njih si je vsekako zaslužil častni naslov: Oče ubogih. Vedno je imel dovolj kruha za svoje ljubljence. Ker so dobrotniki spoznali, kako dobro in vestno uporablja br. Konrad miloščino, so še tem raje darovali samostanu žita za siromake.

Kajpada se je br. Konrad skušal izredno hvaležnega skazati dobrotnikom, kadar so prišli v samostan na obisk. Tudi sam si je večkrat pritrgal pri jedi, da je imel kaj za reveže. Bratom, ki so kruh pekli, je priporočal, naj pazijo, da bo kruh zadostno pečen.

Tudi v drugih zadevah so prihajali k njemu razni ljudje celo iz boljših stanov. Ni jih veliko spraševal — a je kmalu zadel pravo struno. »Oh, le

³ Telepatičen je učenjaški izraz, beseda je sestavljena iz dveh grških: 1. tele (grško pisano z »éta«!), kar pomeni daleč, v daljavi, na daljavo, to besedo imamo tudi v učenih sestavljenkah: telegraf (brzjav, prav za prav: »daljnopis«) in telefon (»daljnoglas«); 2. páthe (vtis, čuvstvo, dušno nastrojenje). Torej: telepatija = občutenje na daljavo, »daljnočut«. S pomočjo »telepatije« skušajo mnogi naravno razložiti razne nenavadne, izredne prikazni, »spominek«, in druge, o katerih sporočajo priprosti in izobraženi, ki so kaj takega doživeli. — Prip. prev.

zaupajte v Boga in molite!« Potem jim je obljubil, da bo tudi sam zanje molil. Večkrat je stopil po večerji v sredo drugih bratov lajikov ter jih prisrčno prosil, naj molijo za to ali ono družino, ali osebo. Seveda so mu vsi radi obljubili.

Br. Konrad je znal tudi opravičiti in potrpeti s slabostmi revežev. Neka slabomna a zelo hudobna ženska, Monika, je redno prihajala z drugimi berači po hrano. Pri tem pa je v zahvalo br. Konrada zasramovala z najpodlejšimi izrazi. Svetovali so mu, naj jo brez hrane odpodi. Toda on jo je opravičeval. — Da zares, kar je br. Konrad dobrega storil siromakom ni zapisano samo v nebesih, ampak tudi na zemlji v srcu onih, ki so uživali njegove dobrote.

IX. Prijatelj otrok

Prav posebni ljubljenci našega br. Konrada so bili otroci. Vsi so ga v Altöttingu dobro poznali. Z veselim obrazom so pripovedovali vsakemu tujcu o njem. Vsako popoldne po šoli so prihajali k samostanskim vratom prosit kruha. Preden ga jim je br. Konrad dal, so morali vsakikrat odmoliti eno »Zdravo Marijo« pred Marijino podobo na samostanskem hodniku. Sploh je opominjal mladino k molitvi ter je večkrat sam z njo molil. Če so se otroci trumoma k samostanskim vratom kričaje pripodili, je zadoštoval en sam njegov pogled, pa je bilo vse tiho. Nobenemu otroku ni odrekel koščka kruha. Samo eno deklico je nekoč odslovil brez njega. To pa zato, ker je slabo govorila o svoji učiteljici. »Ti ne zaslužiš kruha,« je rekel, »učiteljico se mora spoštovati.«

Napram nekemu drugemu dekletu se je pokazal zelo sočutnega. Vsled neprevidnosti je namreč razbila posodo, s katero je hotela nesti domov kosilo. Vsa v solzah je stala pred samostanskimi vrati pred dobrim bratom Konradom. On pa jo je tolažil: »Nikar ne jokaj, boš že dobila zopet posodo.« Deklica si je utrnula solze in odšla. Na cesti sreča nekega gospoda, ki ji je kupil nov lonec. Z njim se je vrnila k br. Konradu vnovič po kosilo.

Do neke druge deklice je imel tudi še poseben ozir. Imenovala se je Frančiška Moser. To pa vsled posebnega pripetljaja. Ko je bila stara šest let, jo je poslala mati v cerkev po blagoslov sv. Blaža. Mati ji naroči, kako naj poklekne k obhajilni mizi in naj stori, kar bo videla storiti odrasle ljudi. Slučajno pa se je pred delitvijo blagoslova sv. Blaža delilo tudi sveto obhajilo. Vsled nepazljivosti duhovnikove je tudi Frančiška prejela sveto obhajilo. Doma pripoveduje dekletce materi, da je v cerkvi prejela nekaj dobrega v usta. Seveda je mati hitro zaznala, kaj se je zgodilo. Vsa v strahu pelje hčerko k bratu Konradu ter mu pripoveduje ves dogodek. Br. Konrad pokliče dotičnega patra, ki je otroka obhajal. Le-ta pa pomiri mater, češ, da se je to le pomotoma zgodilo in da je deklica itak še nedolžna.

Ta družina je bila tudi sicer revna in je vsak dan dobivala hrano iz samostana. Kadar je br. Konrad dobil v dar jabolka, pirhe za velikonoč, rožne vence itd., je marsikaj od tega dobila tudi Frančiška. Večkrat je potem pri sorodnikih spraševal o dekletu, če je še dobra in pridna. V starosti 18 let pa se je vdala posvetnemu duhu. Ni bila več tista kot prej, o čemur so ljudje dobro vedeli in je o tem zvedel tudi br. Konrad. Nekega dne je prišla na samostanski hodnik — pred klavzuro. Br. Konrad jo je takoj spoznal. S prstom ji je zažugal in zaklical samo: »Frančiška!« — Jokaje je zapustila samostan in se od takrat poboljšala ter se poročila. Večkrat je peljala pozneje svoje otroke h grobu br. Konrada, svojega dobrotnika in svaritelja. Kadar je v času vojne pomanjkanje trkalo na vrata njene družine, in ni bilo več živeža, je poslala svoje otroke h grobu br. Konrada. In čudno, vsakikrat je dobila družinica potrebnega kruha.

Br. Konrada so vsi otroci ljubili, ki jim je dal toliko lepih nauk. Ohranili so mu svojo vdanost še mnogo let po otroški dobi.

Od onih otrok, katerim je br. Konrad dobrote skazoval, so nekateri postali duhovniki, od deklic pa jih je šlo več v samostan. Silno je bil vesel, če se je ta ali oni izmed njih pozneje pri njemu zgasil kot duhovnik ali kot redovna sestra. Solze so mu prišle v oči. Po njegovi smrti pa še prihajajo na grob svojega nekdanjega dobrotnika in ga krasijo s cvetjem.

X. Brat Konrad zatožen pri sodnji

*»Mnogo stisk pride nad pravične,
toda Gospod jih vseh reši.«*

Pri kapucinih je bila stara navada, da so na samostanskem vrtu gojili razne rože in zdravilna zelišča. V začetku avgusta so jih porezali, posušili, nakar jih je eden patrov blagoslovil. Potem so jih v majhnih zavitkih delili onim, ki so zanje prosili. Takih ni manjkalo. V zaupanju na božji blagoslov so kmetje ta blagoslovljena zelišča primešali drugi krmí, ali pa jih shranili v hlevih. Tekom l. 1856. je prišel nekoč kraljevi živinozdravnik Alojz Brener iz Vilfshofena v neki hlev svojega okraja in našel tak zavitek. Na prašanje, odkod je, povedó domači, da je od br. Konrada, vratarja kapucinskega samostana v Altöttingu. Kmalu nato je zvedel isti zdravnik, da je p. Hader iz reda redemptoristov blagoslovil neki hlev. Kaj stori živinozdravnik? Zoper oba vloží tožbo pri sodnji v Vilfshofenu. Sodnija uvede preiskavo po vseh kmečkih hlevih župnije Aldersbach zaradi blagoslavljanja p. Haderja, kakor tudi zaradi rabe od br. Konrada podarjenih zeliščinih zavitkov. Izid te preiskave je sodnijska oblast poslala deželnemu sodišču v Pasavi. To sodišče pa je celo zadevo izročilo sodišču v Altöttingu. Tamkajšnji sodnijski svetnik Bachmajer, dober in veren katoličan, je stvar prav ugodno in pravično rešil. Razsodil je takole: »Ker se cerkvena blagoslovila ne zadevajo poklicnega dela živinozdravnikov in ker so reči, ki jih Cerkev blagoslavlja, nekaj postranskega za zdravniško vedo in blagoslovi niso istovetni z naravnimi zdravili, je treba ugotoviti kaznivost konkretnega dejanja, ali sta obtoženca imela namen izvrševati živinozdravniško prakso ali ne.«

Podal se je osebno k obema obtožencema, najprej k p. Haderju, potem še k br. Konradu v Altöttingu. Br. Konrad je ohranil čudovito mirnost, ko ga je sodni svetnik zasliševal. Najprej ga je prašal, je-li imel pri razdeljevanju rožnih zavitkov namen dajati zdravila zoper živinsko bolezen. Br. Konrad pa je preprosto odgovoril, da imajo ljudje veliko zaupanje v blagoslovljene rože in da Bog varuje zato njihovo živino bolezní in nesreče. Nato je dostavil: »Storil sem, kar so že prejšnji vratarji izvrševali v sv. pokorščini do predstojnikov.« — Sodnija je oba obtoženca oprostila.

P. ANGELIK:

Beseda božja in življenje

»Govorite resnico vsak s svojim bližnjim.« (Zah 8, 16)

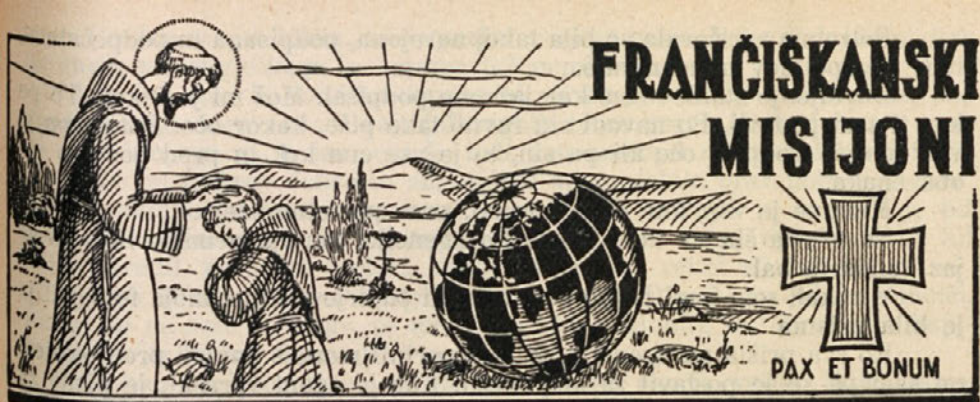
Ni je morda dandanes čednosti, katero bi tako pogrešali v sodobni družbi, kakor odkritosrčnost ali resnicoljubnost. S tem, da ljubiš resnico, seveda ni rečeno, da moraš povedati vse, karkoli veš ali misliš, toda vse, karkoli izrečeš, mora biti resnično in odkritosrčno. Odkritosrčne morajo biti tvoje besede, odkritosrčno tvoje ravnanje in obnašanje do vsakega in do vseh. Četudi se dandanes svet tako rekoč potaplja v laži in neodkrito-

srčnosti, vendar se vedno visoko ceni odkritosrčnost, kar lahko spoznamo iz tega, kako vsakega človeka zaboli beseda: hinavec. Lažje prenašamo v svojem življenju osornega, neprijaznega človeka, o katerem pa vsaj vemo, da to, kar govori, tudi misli; težko pa je živeti skupaj s človekom, ki ni odkritosrčen; ki se ti v obraz dela prijaznega, za hrbtom pa praska; s človekom, o katerem nikoli ne veš ali to, kar govori, tudi res misli, in če morda tedaj, ko s teboj prijazno govori, nima že morda pripravljenega biča, s katerim te bo udaril, ko boš to najmanj pričakoval.

Odkritosrčen moraš biti sam do sebe. To ni tako lahka stvar, kakor se zdi na prvi pogled. Nešteto je stvari, katere vplivajo na človeka in povzročajo, da je človek sam vase zaljubljen, da ga ni boljšega človeka kot je on, in da tiste malenkostne napake, ki jih ima, niti ne pridejo v poštev. Čisto naravno je to. Človek pač želi videti samega sebe v najlepši luči in se skrbno varuje, da bi mu ne bilo treba priznati pred samim seboj, kakšen revež je prav za prav. Navadno svojega bližnjega, posebno kar se tiče njegovih slabih strani veliko bolje poznaš, kakor samega sebe, tudi tvoje sodbe o bližnjem so veliko bolj ostre, kakor tedaj, kadar gre za tebe samega. Sebi odpustiš vse, drugim ničesar. Pri sebi znaš vsako napako olepšati in oprostiti, pri drugih nobene. Vprav zato je Gopod kot merilo ljubezni do bližnjega postavil ljubezen do samega sebe. Ta ljubezen bo bivala šele tedaj v tvojem srcu, kadar boš bližnjemu prav tako odpuščal njegove napake, kakor jih odpuščaš sebi ter jih prav tako opravičeval, kakor opravičuješ svoje lastne.

Odkritosrčen moraš biti tudi do svojega bližnjega. »Vaš govor bodi: Da, da; ne, ne.« (Mt 5, 37.) Ali se tvoje življenje ravna po teh besedah? Dandanes jih je žal premnogo, kateri se zunaj kažejo povsem drugačne, kakršni so v resnici. Na zunaj bi bil vsak rad čednosten, lep, in plemenit značaj, ako je pa to tudi v resnici, za to se malo zmeni. Da je le videz lep! Podobni smo tistemu mornariškemu kapetanu, ki je dal svoj prekomorski parobrod okinčati s cvetjem in pisanimi trakovi, namesto, da bi spraval v ladjo potrebni premog in živila za dolgo pot. Kaj se s takim parnikom zgodi na širokem morju, si lahko vsak sam misli. Koliko jih je dandanes, kateri se skušajo na zunaj kazati bogate, čeprav so v resnici revni kot cerkvena miš; koliko jih je, kateri se postavljajo s tem, da so v sorodu z imenitnimi rodbinami, ter z njimi v tesnih stikih, čeprav jih dotični komaj poznajo in nikakor niso voljni priznati tega sorodstva. To je sicer nedolžna baharija, vendar pa neodkritosrčnost, kajti človek ni zaradi sorodnikov, zaradi bogastva, zaradi znanja z imenitnimi rodbinami prav nič več vreden, kakor v resnici je. Toliko si vreden, kolikor je na tebi resnične plemenitosti, resnične dobrote in resnične čednosti.

Odkritosrčen moraš biti tudi do Boga, saj njega varati itak ne moreš. Daj Bogu kar je božjega, sebe samega in sicer popolnoma brez vsakih poskusov, da bi ga hotel varati, ali si obdržati kotiček sreča zase, brez vsakega ozira na svojo mehkužnost in brez vsake hinavščine. Bog nikakor ne trpi tujih bogov poleg sebe. On hoče biti edini, katerega ljubiš, kateremu služiš in kateremu pripada celo tvoje srce in vse tvoje življenje, tvoja duša in vse njene moči. Zato moraš Boga ljubiti v ljudeh in ljudi za voljo Boga. Zato moraš častiti Boga in ne smeš vihteti kadilnice proti samemu sebi. Zato se moraš žrtvovati za Boga, podobno kakor se žrtvujejo sveče na oltarju in večna luč v cerkvi. Če boš iskal Boga samega in ne lastnega dobička, lastne slave in lastne sreče, tedaj boš v Bogu našel vse to, v njem boš našel blaženost in mir in veselje. Odkritosrčnost in resnicoljubnost vsepovsod, to bodi tvoje geslo in to tvoja najbolj vidna lastnost.

FRANČIŠKANSKI MISIJONI

PAX ET BONUM

P. ADOLF:

Spomini iz misijonskega življenja

(Nadaljevanje.)

O raznih Slovanih, ki še vedno živé v Nemčiji, ti trdovratno molčijo, kakor da bi jih v Nemčiji sploh ne bilo, četudi jih je še vedno nekaj milijonov. Kašubov, ki so v resnici Poljaki, je po nemških virih (Kl. Herder, 1925) še vedno nad sto tisoč, v resnici pa jih bo še trikrat toliko, ali pa še več. Enako je narod Mazurov, ki so tudi pod Nemčijo, veja poljskega naroda; pač pa so Mazuri protestanti po veri. Največja mesta teh dežel imajo še dandanes slovanska imena. Taka mesta so Stargrad, Belgrad, Stolp. Iz Stolpa je bil moj inženjer Strengé. Naj še omenim, da je bila pred tisoč leti jezikovna meja med Nemci in Slovani reka Laba in Sala; celo mesto Hamburg je bilo takrat slovansko. Vse te opazke so povzete po nemških virih, torej bodo že resnične.

Ni mogoče povedati, s kako vnemo mi je razlagal Strengé sestavo parnikov, raznih mašin, prav posebno še Dieslove motore. V svoji sobi je risal motore in razne njegove dele samo zato, da mi je mogel te reči razločnejše razložiti na dvorišču; v sobi za resne pogovore ni bilo prostora.

V našo družbo je včasih prišel tudi neki Fric Ham. Bil je natakár na neki angleški trgovski ladji in še prav mlad.

»Kako pa ste prišli Vi na morje in pa kar na angleško ladjo?« sem ga nekoč vprašal.

»Bil sem študent na gimnaziji v Minhen-Gladbahu,« je začel pripovedovati Fric. »Padel pa sem bil v šoli in domov se nisem upal. Popihal sem jo torej čez mejo in šel sem v Antverpen, v veliko belgijsko pomorsko mesto. Želel sem iti na morje, imel pa nisem ne dovoljenja staršev in ne drugih potrebnih papirjev. Vedel pa sem, da se vse to lahko dobi ponarejeno v Antverpnu. Poiskal sem torej pisarja, ki je dobro znan med mornarji in med raznimi ladijskimi agencijami. Ta pomaga takim ljudem, kakor sem bil jaz, da pridejo na morje. Pogodila sva se, da bo tudi meni poskrbel vsa potrebna spričevala, plačal pa mu bom, kadar bom na ladji zaslužil denar in se bom zopet vrnil v Antverpen.

Mož je imel v zalogi vse mogoče tiskovine, pečate in štempeljne. Njegova ponarejena spričevala so agencije sprejemale brez obotavljanja, ker so potrebovale ljudi za na morje. Njegova pisarna je dobro stala in je bila zelo obiskovana.

Potrebna spričevala so bila takoj narejena, podpisana in podpečatena, tudi štempeljnov ni manjkalo.

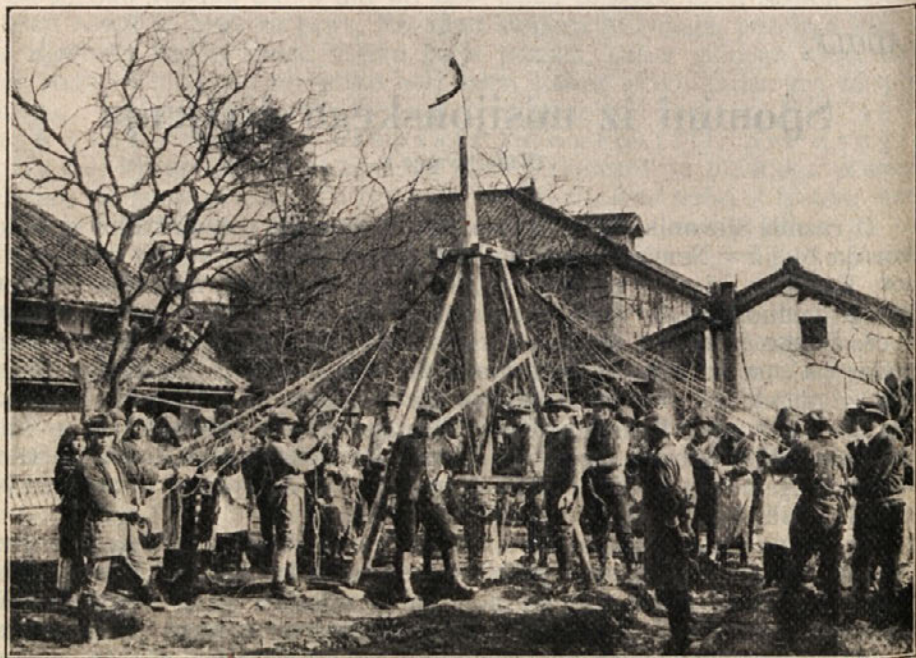
Dovoljenje staršev sem kar jaz sam podpisal. Mož mi je rekel: To pa kar ti sam podpiši. Po navadi sin ravno tako piše, kakor oče. Potem pa je vse eno, če podpiše oče ali pa sin, to je vse ena kri, in pred postavo sta oba enaka.

Meni se je vse, kar je mož rekel, prav pametno zdelo.

Na to sva šla na neko angleško agencijo, ker na nemško iti sem se jaz vendarle bal.

V rokah sem imel polno ponarejenih papirjev, edina moja fotografija je bila pristna.

Ko sva prišla na agencijo, je mož porinil mene s papirji pred oknice, on sam pa se je postavil za moj hrbet. Kar je agent vprašal, je pisar za

Delavci postavljajo mogočen steber za novo sirotišnico

mojim hrbtom odgovoril. Če ga agent ni takoj razumel, je moj mož še enkrat čez mojo ramo ponovil, jaz sem samo spričevala molče v roki tiščal.

Agent je govoril angleško in moj mož je tudi v tem jeziku odgovarjal, jaz od vsega nisem nič razumel, le to sem vedel, da se gre za mene.

Ko je bil agent popisal celo polo z vprašanji in z odgovori, je še malo pogledal moje papirje. Nato sem jaz polo podpisal in agent jo je s spričevali skupaj zaklenil v omaro. Malo takso na agenciji je plačal pisar in jo je zapisal med moje dolgove pri njem.

Iz pisarne sem moral iti naravnost na angleško ladjo, menda zato, da bi se ne bil skesal in se ne vrnil k svojim staršem, katerim sem bil ušel.

Ko sem prišel na ladjo, mi je pisar povedal, da bom nekaj mesecev imel edino delo, da bom kapitanu stregel. Pospravljaj bom in pometal njegovo sobo, snažil bom njegovo obleko in pral bom njegovo perilo. Nosil bom jedi in pijačo na mizo in dvakrat na dan vodo za umivanje v njegovo kabino.

Preden sva se ločila, sem vprašal svojega moža, kaj naj naredim, ker ne znam nič angleškega in kapitan nič nemškega.

Na vse, kar bo kapitan zapovedal ali pa naročil, je rekel pisac, boš vedno enako odgovoril: O rajt (all right), to se pravi, je že dobro.

Ločila sva se in jaz sem še tisti dan nastopil novo službo na ladji.

Šlo mi je prav dobro in angleščina mi ni delala prav nobene težave. Kar je kapitan vprašal, sem kratko odgovoril »O rajt« in kapitan je bil zadovoljen. Kadar pa je kapitan zarentačil, sem takoj vedel, da bi bil bolje naredil, ko bi bil molčal, kakor pa da sem rekel »O rajt«.

Prav kmalu pa sem vedel, kdaj se reče »O rajt« in kdaj se molči. Kadar se ne reče »O rajt«, se mora globoko pokloniti, in takrat reče kapitan »O rajt« in kar dobro je.

Toliko angleščine sem se bil prav lahko naučil, veliko lažje, kakor pa latinščine na gimnaziji.«

»Slišite, g. Strenger,« sem rekel kasneje mojemu inženjerju, »to pa vendar ne bo res, kar je danes pravil Fric, kako je šel na morje?«

P. KRIZOSTOM:

Sirotišnica v Hitoyoshu

Hitoyoshi je ljubeznivo japonsko mesto, ki šteje 15.000 duš in leži nekako v sredini otoka Kiu Šiu. Ko so nagasaško škofijo izročili inozemskemu kleru, je to mesto edino ostalo še v rokah evropskih patrov.

Misijonska služba je tu zelo težavna; to pa vprav zato, ker poleg misijonark Marijinih ni v vsem mestu nobenega Evropeca. Mesto ima zato popolnoma pristen japonski značaj; velika množica templjev in boncerij nam pa govori o religioznem stremljenju meščanov, ki so po večini zelo dobri in naše bele sestre globoko spoštujejo.

Misijonska postaja je bila ustanovljena pred dvajsetimi leti in marsikatera begajoča duša se je v tem času oklenila Jezusa in se tu posvetila. Središče vsega misijonskega dela v Hitoyoshu je sirotišnica, ki so jo šele lani zgradili. 11. februarja so pričeli delati. Delavci sami so si izbrali ta dan, ker je to po poganskem koledarju srečen dan. Niso pač slutili, da je ta dan posvečen lurški Materi božji in da so delo pričeli pod njeno mogočno zaščito.

Pred vsem je bilo potrebno podaljšati tisti del poslopja, v katerem je bila delavnica in zavetišče. Treba je bilo za nekaj časa preseliti miroljubne gojenke v star hlev, ki je prišel ob tej priliki tako prav, kakor Noetu ladja ob vesoljnem potopu.

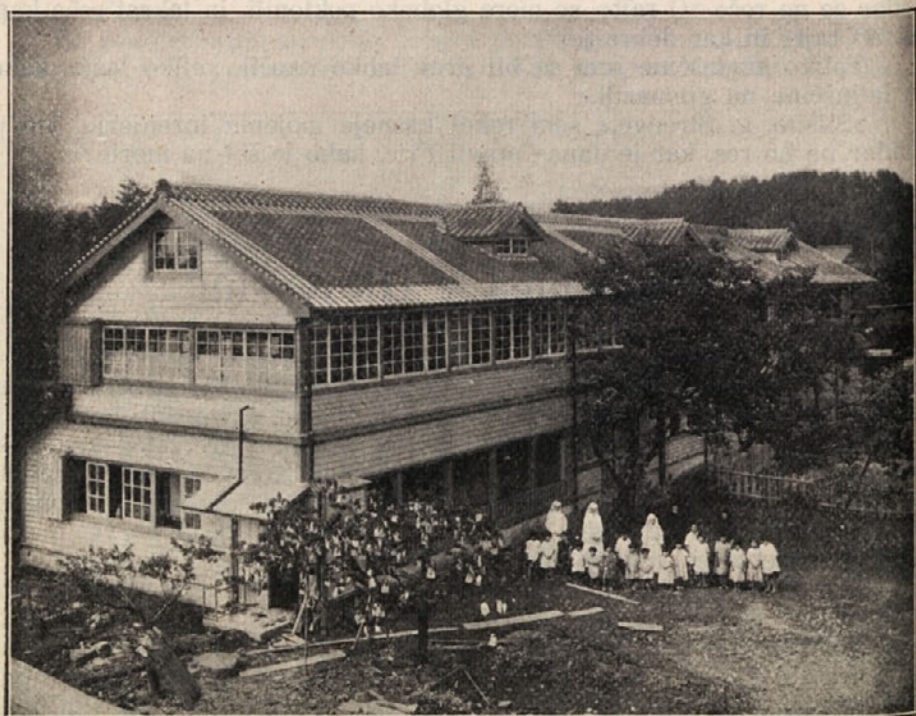
Delavci so se lotili dela z neverjetno vnemo in jarki za fundament so bili kar trenutno izkopani. Po japonski navadi so napolnili delavci te jarke z velikimi skalami, ki so jih obsekali. Četrty dan so pričeli zabijati v zemljo ogromne stebre, ki naj bi spajali vso zgradbo. Med delom so prav pridno pili žganje iz riža in peli na vse grlo silno dolgočasno pesem. Glave so si ovili v znamenje veselja s pestro rutico in pri delu neprestano drug drugega spodbujali, polni sladkega upanja na obilno kosilo pod milim nebom.

Skrči se človeku srce ob pogledu na te siromake, ki se trudijo in mučijo ves božji dan edinole radi požirka žganja in dobrega kosila.

Stavbenik je obljubil redovnicam, da bo poslopje zgrajeno že do 31. majnika; te obljube pa ni mogel držati, ker so strašni nalivi pokvarili ceste in s tem je bila prekinjena dobavitev potrebnega materiala. Poleg

tega so nastali prepiri med delavci in v samostanu samem se je oglasila bolezen.

Meseca junija pa so bile vse ovire odstranjene in delo se je nagibalo k zaključku takrat, ko je bila zrela žetev. Komaj so kmetje poželi žito, že so namočili zemljo, da bi vanjo vsadili riž. Kmetje si pamagajo pri tem težkem delu med seboj, misijonarkam pa prihite na pomoč dobri kristjani, da gre delo tem hitreje izpod rok. Dva moža držita nategnjeno vrv, ob kateri sade sestre rižne mladike. Vsi stoje v vodi, vanje se pa upira kot svinec težko solnce.

Nova krasna belo-rdeča zgradba v Hitoyoshu

Na praznik sv. Antona (13. junija) je bila zgradba dovršena. Misijonarke so povabile vse delavce v najlepšo sobo sirotišnice na kosilo. Po kosilu je prišla č. Mati prednica z dvema redovnicama, da se povesei z delavci radi srečno dovršenega dobrega dela.

Ob tej priliki je rekel eden izmed delavcev besede, ki izpričujejo izredno nežno čuteče srce japonskega preprostega človeka:

»Če človek dela mesece in mesece na istem kraju, pusti tam majhen košček svojega srca. Ne bom mogel iti nikdar več tu mimo, ne da bi se ozrl na zgradbo z ljubečim očesom, se razume, da le od daleč, zakaj od današnjega dne nismo več vredni, da prestopimo ta prag...«

Zdaj stanujejo v novi sirotišnici že ljubke gojenke. Stara zgradba je tudi že podrtja in tako se prekrasno blesti sredi med zelenjem novo belo-rdeče poslopje v vsej lepoti. Poslopje je zelo prostorno, zgrajeno v japonskem slogu, leseno, enonadstropno.

Želimo in prosimo Gospoda, naj bi v tej novi zgradi rastlo in zorelo prav mnogo japonskih duš za nebesa.

P. ANGELIK:

† Br. Fidel Jagodic, O. F. M.

Lemont, Ill.

Dne 23. februarja je v rezidenzi slovenskih frančiškanov pri sv. Janezu Vianeju v Detroitu, Michigan, umrl samostanski brat Fidel Jagodic. Čisto na kratko se je poslovil od tega sveta. Dopoldan je še odpiral vrata onim, ki so prihajali v župni urad. Popoldan okrog 5, ko se je pripravljaj, da skuha p. Benignu in p. Avguštinu večerjo, mu pride slabo. Ko ga je p. Benigen še lepo z vsem previdel, je ugasnil.

Rajni se je rodil 18. maja 1865. na Šenturški gori nad Kamnikom. V frančiškanski red je stopil 6. nov. 1897. V redu je opravljal različne službe samostanskih bratov. Pozneje je šel z barskim nadškofofom in primasom Srbije msgr. S. Milinovičem v Črno goro in bil pri njem za kuharja do njegove smrti. Nato se je vrnil v provincijo, kjer je zopet opravljal razne bratovske službe do odhoda v Ameriko. Tje je prišel 10. maja 1913. Bil je kuhar pri slovenskih patrih v New Yorku, Betlehemu, Pa., Lemontu, Ill. in v Detroitu, ter pri hrvatskih v New Yorku ter Chicagi.

Miren, tih, samoto ljubeč značaj je bil. Komaj se je vedelo, da je pri hiši. Z ljudmi je bil kratkih besedi. Če si ga kaj prosil, je ljubeznivo pokimal, storil, kar si želel od njega, rekel pa navadno nič. Z Bogom in Marijo se je rad in dolgo razgovarjal. Z rožnim vencem sta bila posebno dobra prijatelja. Kadar je mogel, ga je

pledel. Zato mu nepričakovano srečanje s smrtjo ni bilo težko. Vdano se ji je predal, v sladkem upanju, da mu bo ona, ki jo je tolikokrat klical: Vrata nebeška, odprla vrata v lepše življenje.

V ponedeljek 26. febr. so v cerkvi sv. Janeza zanj opravili mrtvaške obrede, katerim je prisostvovalo pet gospodov in cela župnija. Potem ga je p. Jožef Čagran, O. F. M., prevzel, da ga spremi v Lemont na domače pokopališče. V torek 27. febr. ob 10 dopoldne ga je sprejela lemontska samostanska družina z drugimi domačimi ter slovenskimi in poljskimi sestrami. Po žalnih obredih, ki jih je opravil p. Kapistran Ferlin, O. F. M., je ob spremstvu domačih, chicaških in sochicaških sobratov nastopil pot do zadnje postaje človeškega življenja, kjer je našel bratsko družbo: p. Alfonza, p. Blankota in br. Izidorja.

Naj mirno počiva med njimi! Mi pa, in vsi, katerim je služil in so ga poznali, spominjajmo se ga v molitvi.

In pravi Bog?

Budi so v glavnem japonskem mestu Tokiju sezidali tompelj, ki obsega prostor za 2000 ljudi in je stal tri in pol milijona jenov, v našem denarju prilično 50 in pol milijona dinarjev. Templju so prizidali zaveetišče za uboge otroke, nedeljsko šolo, javno čitalnico, dobredelno pisarno in ubožno lekarno. Kdaj bodo na Japonskem pravemu Bogu postavili vsaj prilično tako dragoceno svetišče?

DR. FR. W. FOERSTER — F. T.:

Zmagovalec

(Pogovor s šolarji.)

Mirko pride v neko novo šolo in gre med prvim odmorom doli po stopnicah, da bi se z drugimi izprehajal po šolskem dvorišču. Tedaj stakneta glave Pavel in Milan in pravita: »Bova le videla, če kaj potrpi.« Za njim gresta doli po stopnicah. Zdajci Milan pahne Pavla, tako da se hudo zaleti v Mirka. Ta se zaleti spet v druge in odnese primerne bunke. Ko se ozre, stojita povzročitelja Milan in Pavel smehljaje se na zgornji stopnici in se radujeta nad dogodkom. Kaj bo Mirko zdaj napravil?

Jurče: »Šel bo gori in še druge doli pahnil.«

Vilko: »Tudi nju bo sunil doli.«

Janko: »I, seveda!«

France: »Tudi meni se tako zdi.«

No torej, za vaše misli vem. Zdaj se bomo porazgovorili o slučaju. Pri zemljepisju slišite o potéh zvezd in zemlje in o izvirkih rek in kam se izlivajo. Tu se bomo seznanili s potmi ali s potekom človeških dejanj — kod izvirajo in kam se izlivajo. Vsi ste slišali o Stanleyevem¹ raziskovanju reke Konga² — kako teče velika reka izprva proti severu, tako da sploh niso vedeli, kam bi se pač izlivala — dokler ni Stanley odkril velikega loka, v katerem nato zopet zavije k zapadni obali. Taka je tudi z marsikaterimi človeškimi dejanji. Če opazujemo njihov tok samo v začetku, se lahko dostikrat hudo varamo glede tega, kar resnično store na svetu. Pomislite, recimo, na laž. Izprva menimo, da nam je v olajšanje. Če natančneje opazujemo njen potek, odkrijemo, kako nenadoma naredi velik lok in se skozi dolino skrivnosti izliva v brezbrežno morje nezanesljivosti, kjer ni ničesar razen brodolomov. Kako je torej s suvanjem? Zasledujmo nadaljni potek tega dejanja. Ali bo zdaj Mirko, četudi Pavla in Milana sune doli, resnično za vselej varen pred nadaljnimi napadi:

France: »Ne.«

Zakaj ne?

France: »Priklicali bodo zdaj še druge in potlej mu bo šele prav huda predla.«

¹ Stanley (izg.: stenli; 1841—1904) je sloveči raziskovalec Afrike.

² Kongo je 4200 km dolg veletok v zahodni Afriki.

Janko: »Da, tega ne bodo trpeli.«

Zdaj gotovo razumete Kristusovo besedo: »Kdor prime za meč, bo z mečem pokončan.« Surovost izzove v drugem vselej še večjo surovost in celo če je kdo nekaj časa zmagovalec v nevljudnosti, končno vendarle podleže surovosti, ki jo je budil in krepil v drugih.

Če pa Mirko zdaj ne sune obeh storilcev spet doli, marveč samo zmaje z glavo in se celo opraviči pri teh, ki se je zaletel vanje — kaj se bo potem zgodilo? Ali ga bodo potem pustili pri miru?

Jurče: »Da, zabavalo bi jih le, če bi se razjaril. Toda če je miren, ga pusté.«

Vilko: »Ne, mislim, da bi se jim zdelo, da mu je vse prav in bi ga šele prav dražili in suvali.«

Janko: »Tudi jaz bi mislil, da je boječ.«

France: »Jaz tudi.«

No, dobro. Ampak če bi bil ostal zdaj stanoviten ne iz strahopetnosti in slabosti, temveč iz moči, mislim, zaradi trdnega sklepa, da s surovimi ne bo nikoli surov — ne mislite li, da bi se to v šoli polagoma vendarle pokazalo in mu priborilo ugled? Ne mislite li, da se v šoli vedno kmalu izkaže, kakšen je kdo po značaju? Treba je že velike odločnosti, da hudega ne poplačuješ s hudim. Zakaj posmehujejo se človeku in ga nápak razumejo — in tega se večina bolj boji nego udarcev. Kdor torej ima to odločnost, je lahko brez skrbi, se bo že izkazalo. Kmalu porečejo nekateri: »Odličen dečko je pa le.« Nikogar ne zatoži. Dober tovariš je. In tudi s svojimi šolskimi deli bo samo na boljšem, zakaj kdor ima v eni reči trdno voljo, se prebije tudi druge.

Nazadnje se ga nihče več ne bo drznil pahniti — ne iz strahu, marveč iz tihega spoštovanja. Ostal je zmagovalec. In najboljše je; Milan in Pavel zdaj tudi drugih ne bosta več tako rada pehala, zakaj Mirkov zgled je nekaj takega, česar ju je sram; vsak dober zgled je kakor takšna sveta podoba kraj poti — vsak jo pozdravi in se prikloni pred njo in čuti: Je v življenju še nekaj višjega od prostastva in živi to tudi v mojem srcu: o, naj bi se vendar okrepilo!

Eno pa je resnica: Najprej mu bo slaba predla in dolgo utegne trpeti, preden se izkaže, zakaj prav za prav ne poplačuje hudega s hudim. Trpeti bo moral za to, da mu je dobrega resno mar. Saj bi drugače tudi ne bila prav nobena umetnost delati pravilno. Od početka so zasmehovali vse, ki so se hoteli v življenju vesti drugače kakor kozli in bivoli! Toda nazadnje le ostanejo močnejši — polagoma se zbero tisti, ki so po neomajnem zgledu zopet našli boljši del samega sebe — zmagovalcu pleto venec.

»Kateri so pa Kristusovi, so meso s strastmi in poželenjem vred križali.« (Gal 5, 24.) Križanje pomeni smrt in v resnici je naša dolžnost, da zamorimo v sebi vse, kar je neurejenega v našem hrepenenju in hotenju. Močno in zdravo življenje je v duši le, kadar vlada v njej volja, razsvetljena po milosti božji in razumu. Posamezni nagoni in strasti v naši naravi so pota, na katerih nas more obvladati zunanji svet. Če ta lahko vsak trenutek vzbudi v nas kakršnokoli strast, tedaj naš ima v oblasti in mi smo popolnoma brez moči. Premagovanje samega sebe nas ne sme oropati vseh čustev ter nas otopiti, toda čustva ne smejo biti tako slabotna, da jih vsak veter lahko poljubno maje sem in tja. Le s premagovanjem samega sebe si moremo priboriti notranjo svobodo, ki je predpogoj zunanje svobode in neodvisnosti.

Zvezde

V daljni deželi je živela deklica, ki je imela navzlic revščini svoje posebno veselje.

Njena postelja je stala pri oknu; pozimi je pihalo od okna, in deklica se je morala dolgo stiskati pod tenko odejo, preden se je ugrela in zaspala. A to ji je bilo še prav, zakaj dokler je čula, je lahko opazovala zvezde. In zvezde so bile neizrečeno lepe. Čisto in ostro so se svetile v mrazu na visokem nebu, in če jih je prav dolgo gledala, se ji je zdelo, da jo tudi grejejo. Včasih so bile na oknu ledene rože, ki so se v mesečini lesketale; med njimi se je zdaj pa zdaj zablestela modrikasta zvezdica.

In deklici so zrasle peroti, da je zletela ven. Zunaj pa ni bilo več umazanega dvorišča, ne predmestnih hiš, ne žalostnih ulic. Zdaj so rasle tudi tam ledene rože, visoke kakor drevje, ki pa ni bilo nič našemu podobno. To so bila drevesa z listi kakor palme, druga s tenkimi šibami, polnimi cvetja, ali pa s široko razpredenimi vejami čudno nazobčanega listja. Velik gozd je bil tega drevja in vse je bilo belo in z biseri posuto. Med vrhovi so sijale tu in tam zvezde. — In deklica je letala med vejevjem tega čudnega, svetlega gozda za sladkim glasom ptice, katere pa ni mogla nikjer uzreti. Včasih je bil glas blizu, včasih daleč, a ko ga je enkrat čula skoro tik sebe in ni mogla ptice najti, je dejala: »Zakaj se mi ne prikažeš, ko bi te tako rada videla!« — Nevidna ptica ji je pa odgovorila: »Bodi vesela, da čuješ moj glas, zakaj marsikomu niti to ni usojeno!« — Tedaj se je zbudila; ko je gledala zvezde, je zaspala in vse se ji je bilo le sanjalo.

Spomladi so bile zvezde drugačne. Velike in kakor mokre so včasih trepetale, in če so bile gosto posejane, je potem kmalu deževalo. Poleti v vročini, jih je bilo manj. Male so skoraj vse izginile. Le največje so redko vsaksebi stale na nebu, in med njimi se je bleščala posebno velika večernica.

Najlepše so bile pa zvezde jeseni. Takrat so veselo migljale, in brez števila jih je bilo, velikih in drobnih, a med njimi se je pretakala kakor reka od enega konca neba do drugega široka, bela, rimska cesta. Če je deklica rimsko cesto dolgo gledala, je videla, da je cesta iz samih majhnih zvezdic, ki se lesketajo kakor pomrznjen sneg v mesečini.

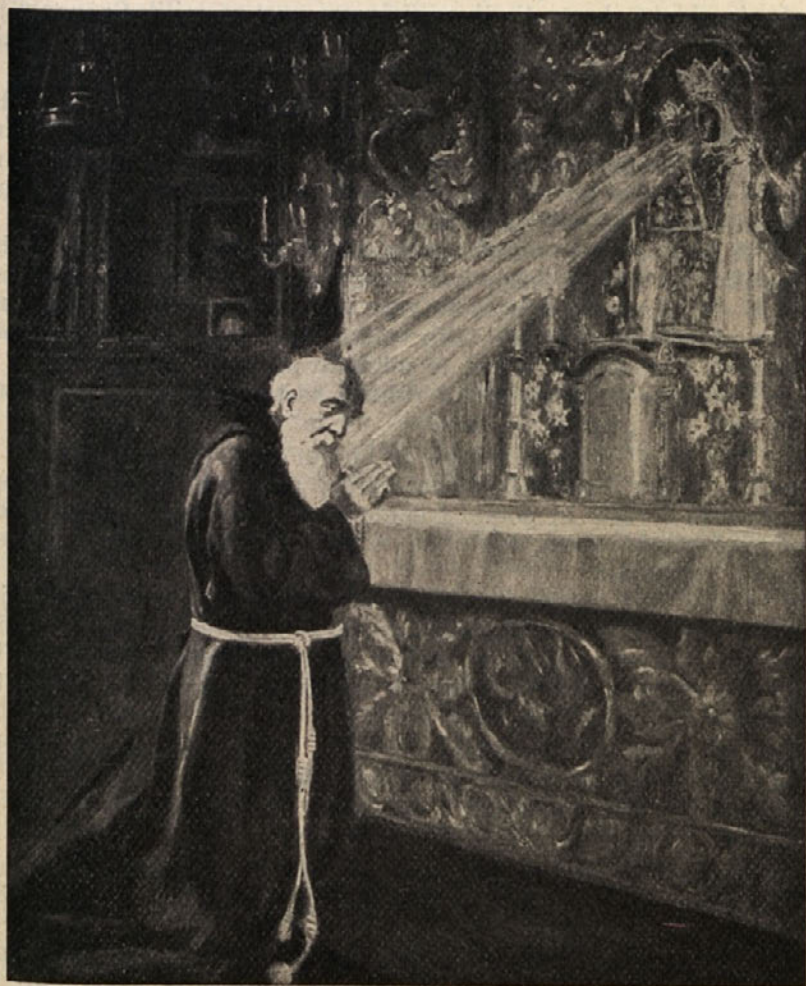
A jeseni so se zvezde tudi utrinjale. Zdaj tu, zdaj tam je švignila katera po nebu, potegnila za hip za seboj ravno, žarečo sled ter izginila za gorami. In deklica si je mislila: srečen človek, ki najde tako zvezdolo! Zmerom jo ima lahko pri sebi, gleda jo in veseli se je tudi kadar je oblačno ali megleno. Zakaj ne pade nobena zvezda blizu hiše na tla, da bi jo tekla pobrat!?

In ker si je tako silno zaželela zvezde, se ji je sanjalo, da je spet zletela skozi okno; nad hišami v predmestju, nad mestom, nad gradom, čimdalje više nad zemljo je letela k zvezdam. Svet pod njo je ginil, zvezde nad njo so rasle. Ko je priletela do njih, so bile največje tako velike kakor ure na stolpih, srednje toliko kakor skleda, male pa kakor zvezde na božičnih drevesih. A vse so bile tako mile in tople, da je deklico spreletelo, če se je katere doteknila. — Prišel je pa k nji angel, ki je tisti večer zvezde prižigal, in jo vprašal, kaj hoče.

»Zvezdico bi rada, da bi se je veselila!« — je dejala deklica. Toda angel je odkimal in rekel: »Veselje brez dobrote ne greje dolgo in zvezda bi pri tebi umrla. Najmanjše zvezdice ti ne morem utrgati, dokler misliš samo nase in ne na vse ljudi!«

Na ta odgovor se je deklica zbudila. Zvezde so ji sijale skozi okno, preko neba je bila razpeta biserna rimska cesta in utrinki so padali daleč za gore.

In deklica je žalostna premišljevala: kako naj mislim na vse ljudi jaz, ki nihče name ne misli, in kakšne dobrote naj izkazujemo tukaj v žalostnem predmestju, kjer smo vsi tako revni! Nikoli ne bom dobila zvezde! Bogatini v mestu, ki imajo vsega dovolj, so lahko dobri in utegnejo misliti

Brat Konrad v molitvi pred milostno podobo Matere božje v Altöttingu

na vse ljudi. Oni imajo vrh tolikih dobrot še zvezde, in nič jim ne manjka do sreče!

Bridko je bilo deklici, in zlo revščine, ki se je dosihmal ni zavedala, jo je zaskalelo.

Da bi se utešila, se je odpravila drugi popoldan v mesto. Če imajo tam ljudje zvezde, gotovo kdo gredoč svojo iz žepa potegne in pogleda, kakor bi storila ona. Tako bo vsaj spet od blizu videla zvezde, ki so bile v sanjah tako neizrečeno lepe. Morda ji celo kdo za hip dá svojo v roke, da jo bo pobožala in k licu pritisnila?

Hodila je po mestu, ali čudno, nihče ni imel zvezde v roki. Ko je opazovala obraze ljudi, je videla, da so prav tako zlovoljni kakor v predmestju, in da ti ljudje pri vsem bogastvu le ne morejo imeti zvezd pri sebi, zakaj sicer bi bili bolj veseli. Če je pa sodila, da jo ta ali oni ima, ter ga je boječe ogovorila: »Oprostite, ali imate vi nebeško zvezdo?« — je vsak na mah postal čemern. »Nič nimam, punčka, nič!« — je dejal in šel hitro mimo.

Tako je dolgo hodila po ulicah, in ko so v mraku prižgali luči, ter je še razločneje videla obraze ljudi, se ji je ves svet zasmilil. Spoznala je, da ni nihče srečen, vsakomur nekaj manjka. In ker je bila še otrok, je mislila, da bi moralo to, kar bi njo osrečilo, osrečiti vse ljudi.

Ali kaj pomaga, zvezde so visoke in nedosegljive, in samo, dokler jih človek gleda, mu je laže, si je mislila. Ozrla se je kvišku, da bi jih spet videla, toda žar mestne električne razsvetljave je popil vse zvezde na nebu.

In šla je deklica po ravni, široki cesti ven iz mesta, tja, kjer luči na zemlji ne zatemnjujejo luči na nebu.

Zadnje hiše mesta je pustila za sabo in prišla na polje, ki se je izgubljal v mraku. Za njo je ležalo pod svetlo meglo mesto s svojimi črnimi strehami in stolpi, na obzorju so se gore pogreznile v ravnino. In nad neskončno ravnino je bilo razpeto tako veliko nebo, kakor ga človek podnevi nikoli ne vidi. Brez števila zvezd je migljalo na njem, a po sredi je tekla od enega konca do drugega svetla rimska cesta. Deklica se je zastrmela v nebo in laže ji je postalo pri srcu.

Ko je pa tako gledala, je videla, da hodita igraje po robu rimske ceste dva angeljca, kakor hodijo dostikrat otroci po robu hodnika. Včasih je katerih omahnil s ceste in potem trepetal s perutničicami kakor golob, ki spodrsne pred golobnjakom, dokler se ne povzpne nazaj na deščico. Deklica se je morala zasmejati.

Pa to niso bile sanje. Zares je videla angeljca, zakaj čutila je, da stoji z bosimi nogami na mrzli zemlji, in po cesti preko polja je včasih zabrnel avtomobil, ki je z močnim žarilom pometal cesto pred seboj. In ko se je deklica zavedla, da ne sanja, je zaklicala: »Angeljca božja, toliko imata zvezd, dajta, vrzita jih meni nekaj!«

»Kaj boš z njimi?« vprašata angeljca, ki sta se ustavila, ozrla na zemljo in zagledala sredi mračnega polja deklico.

»Ljudem jih bom razdelila, a eno sama obdržala!«

»Nastavi predpasnik!« — velita angeljca.

Deklica nastavi predpasnik, angeljca jameta pa s petami udarjati ob rob rimske ceste. Ali cesta je bila trda in angeljca nista z bosimi nožicami nič opravila.

»Malo potrpi, pokličeva sv. Jurija na pomoč!« — zakličeta deklici.

Sv. Jurij je prišel, stopil na rob rimske ceste in se nasmehnil, ko je zagledal deklico. Potem je pa vzel svojo sulico in dregnil dvakrat, trikrat z njo v rob. Po celem nebu so se razpršile iskre, a kosec roba se je odkrhnil, zdrobil, in kakor srebrn slap so se vsule deklici zvezde v nastavljeni predpasnik. Nekatere so padle poleg na tla. Te je pobrala, a eno, ki se je še v zraku obotavljala kakor pero v vetru, je prestregla z roko. Ko se je potem ozrla navzgor, ni bilo ne angeljcev ne svetnika več. Prazna, na enem kraju za spoznanje oškrbana rimska cesta se je belila na nebu, a njej je ostal poln predpasnik migljajočih zvezdic.

Vesela se je obrnila z njimi nazaj v mesto, da jih bo razdelila vsem ljudem. Bogatim, da bodo postali veseli in v veselju dobri, revnim, da bodo za dobro srce imeli kaj veselja v žalostnem življenju.

In srečala je deklica v razsvetljeni mestni ulici gospo, ki je peljala fantka za roko. Fantek je bil gosposko oblečen, ali tako žalostne oči je imel. Deklici se je zasmilil. Segla je v predpasnik in dejala: »Na, fantek, zvezdico!« — Otroku so se oči zasvetile in vesel je stegnil roko, a gosposka mati, ki je zagledala revno deklico, ga je potegnila brž naprej in dejala: »Od umazanih otrok ne smeš ničesar jemati!«

Fantek je na glas zajokal, in deklica je stopila za njim, da bi mu skrivaj stisnila zvezdico v roko. Mati jo je pa spet opazila in zakričala nad njo: »Ti, ciganska potepenka, ne dotikaj se mojega otroka, da se ne na-leze garij!«

Deklico je zbolelo. Malo naprej je srečala gospoda, ki je imel strašno zlovoljen obraz. Ponudila mu je zvezdo, a gospod je še poslušal ni. Stopila je za njim in ponovila: »Gospod, na-te lepo nebeško zvezdico!«

Gospod se je nejevoljen ozrl in zagodrnjal: »Kaj ni prav nikjer miru pred temi nadležnimi berači! Na, tu imaš dinar in izgubi se!«

Deklica ni pobrala dinarja, ki ji ga je zlovoljni gospod vrgel. Šla je naprej in se ustavila blizu pošte, kjer je hodilo največ ljudi mimo. Vsem je ponujala zvezde, gospom, gospodom, gospodičnam in otrokom, a nihče jih ni maral. Vsi so raje gledali drugam, malokdo se je ozrl in veliko je bilo že, če se je kdo nasmehnil in dejal: »Nič, nič, punčka!«

Stražnik, ki je stal na križpotu, jo je opazil, kako ogovarja ljudi ali napravi korak za njimi. Ko za trenutek ni bilo voznega prometa, je stopil k nji in dejal: »Punčka, tukaj ne smeš beračiti!«

»Saj ne beračim,« mu je odvrnila, »samo zvezde ponujam ljudem.«
»Prodajati tudi ne smeš! Prodajati smejo trgovci, ki plačujejo za to davek!«

»Saj jih ne prodajam. Zastonj bi jih rada dala. Na-te, vzemite vi eno, prave nebeške zvezdice so!« — je dejala deklica in razgrnila predpasnik.

Pred stražnikovimi očmi so zamigljale prave nebeške zvezdice, da ni vedel, kaj bi. Vzel ni nobene, in ker je bil prometni redar, se tudi ni utegnil s to zadevo muditi.

»Punčka, le ubogaj me in domov pojdi, pa atu reci, naj na magistratu prosijo podpore, če nimajo dela!« — je dejal in skočil nazaj na svoje mesto.

Deklica je sprevidela, da sredi mesta zvezd ne more razdeliti, in žalostna se je odpravila domov v predmestje. Ulice so postajale čim dalje bolj samotne in temne. Ko je prišla v one, kjer so hiše nizke in svetiljke daleč vsaksebi, so se njene zvezde v predpasniku še lepše svetile. Ljudje so jo tu sami ustavljali in izpraševali, kaj ima. Ponujala jim je zvezde, in tukaj so jih vsi jemali. Nekateri iz radovednosti, drugi iz lakomnosti, ker so bile zastonj, tretji iz pohlepnosti, ker so mislili, da so težke, srebrne, nekateri pa tudi iz resničnega veselja nad njimi, ker so bile tako lepe in mile.

Tako je deklica kmalu vse zvezde razdelila, in ko je prišla do doma, ji je ostala samo še ena, najbolj drobna. Menda tista, ki se je v zraku obotavljala.

Pritekel je pa za njo sosedov otrok in dejal: »Vsem si dala zvezde, samo meni nobene!«

Deklica je bila v zadregi. Že tako ji ostala najbolj drobna, ki je bila komaj malo večja kakor duša na otroški obleki. Vsaj to bi bila rada obdržala, ali otrok je tako milo prosil.

»Veš kaj,« je dejala, »samo še eno imam, in te bova imela vsak pol!« — Vzela je drobno zvezdico in jo prelomila na dvoje.

Komaj jo je pa prelomila, se je zgodilo čudo. Iz vsake polovice je zrastle nova, cela zvezda, še lepša in večja kakor prej.

In tako se je zgodilo vselej, kadar je kdo komu polovico zvezde dal. Njegova zvezda ni nikoli ugasnila; čimdalje večja in lepša je postajala, da se je človek z njo tudi v nesreči srečnega čutil. Vsem drugim so pa zvezde kmalu ugasnile in umrle, zakaj veselje brez dobrote ne greje, in nebeške zvezde ne morejo živeti pri mrzlih, zlovoljnih ljudeh.

Sestrice sv. Klare v Mariboru

Zveza mariborskih Klaric je oživila prav za prav šele lansko leto, ko smo dobili svojega neumorno delavnega voditelja p. Konstantina. Malo nas je, vendar stojimo na trdnih nogah. Tedenskih sestankov se z veseljem udeležujemo. Spored je mnogovrsten. Predavanja — verska in kulturna — čitanje povesti, deklamacije, razgovori in pomenki. Z molitvijo jih odvarjamo, s petjem in kratko molitvico zopet zaključujemo.

Povem Vam še na kratko pripravo in potek naše razstave. To Vam je bilo veselja in navdušenja že vse mesece pred razstavo. Delale smo vsako

Skupina misijonskega odseka mariborske Frančiškove mladine

soboto in ponedeljek popoldne od 2 do 6 v »naši sobici« t. j. sobica v frančiškanskem samostanu. Seveda smo pa delale razen tega tudi doma. S kakšnim veseljem smo pričakovale vedno sobote, kajti vedele smo, da bo vsaka prinesla kakšno delo že zgotovljeno. In res, kadar je stopila katera izmed sestic, smo ji rade pokazale, kaj imamo že izgotovljenega za naše misijone. Med petjem in delom nam je čas mineval, da nismo vedele, kako. Včasih je povedala katera kaj smešnega in seveda je nastala splošna veselost. Kako srečne in zadovoljne smo bile. Delati smo pričele z najmanjšimi stvarmi in to z robčki in končale smo z mašnimi plašči. Imele smo pa vse mogoča ročna dela kakor: namizne prte, senčnike, blazine, korporale, stole, plaščke za ciborije itd. itd.

6. januar se je bližal. Pričakovale smo ga z veseljem in zopet s strahom, kaj če nam ne uspe? To Vam je bilo pripravljajanja ves teden poprej. Nekatero so šivale vse dneve in noči. Razstavo pa smo imele skupno z č. s. frančiškankami iz Ljubljane in to v Zadržni gospodarski banki. One so imele v glavni dvorani, medtem ko smo imele me v stranski sobici. Teh č. sester še nismo poznale.. Še nikoli jih nismo videle, zato smo tudi le šepetaje govorile druga drugi: »Ti, ali veš, da pridejo sestre iz Ljubljane?«

Kmalu pa se je spremenilo to šepetanje v glasne radostne vzklike: »Bele sestre pridejo k nam! Ali že veste, da pridejo bele sestre? To bo lušno!«

In nismo se motile. Pričakale smo jih na kolodvoru in smo se hitro spoprijaznile z njimi. Zdelo se nam je, kot da nam prinašajo toplih pozdravov iz daljave, iz daljnih misijonskih krajev, kjer čakajo rešitve ubogi pogančki. Sklenile smo postati zavednejše misijonarke.

Razstava, precej dobro obiskana, je trajala od 6. do 14. januarja. Prodale smo vse — torej nam je uspelo. Slišale smo pa razne opazke in to vspodbudne in zadovoljive. Seveda so se pa tudi nekateri ozirali po razstavi z zaničljivimi pogledi: »Nič posebnega; se ne splača gledati.« Kako nas je pač to bolelo. Bili so pa to ljudje brez vsakega globljega razumevanja. Niso menda pomislili, da je bilo to delo otrok in s kakšno ljubeznijo in požrtvovalnostjo so otroci to delali. Koliko tisoč in tisoč ubodov je bilo storjenih in pri tem koliko vzvišene ljubezni. Ko bi bili ti ljudje mislili na to, ne bi nikoli izrekli take sodbe. Vendar nismo obupale.

Zaključile smo razstavo skupno s č. sestrami z molitvijo in petjem. Lepo je bilo. Veselje in otroška razigranost je plula v nas. Žalostne pa smo

Misijonska razstava mariborskih Klaric

bile naslednji dan, kajti zapustile so nas čč. sestre. Spremile smo jih na kolodvor. Slovo je bilo prisrčno. Častite sestre pa nam ostanejo vedno v najlepšem spominu.

Upamo, da bomo lahko kmalu otvorile zopet novo misijonsko razstavo.

V imenu sv. Frančiška in sv. Klare vse sestrice iskreno pozdravljene.

Sestra Breda.

† Vzorna tretjerednica Metka Vencelj

Umrla je v Št. Vidu pri Stični tretjerednica Metka Vencelj. Dasi je bila uboga šivilja, stara šele 31 let, je vendar imela na belo nedeljo tak pogreb, kakor ga nimajo tudi bogatini ne. Gasilno društvo se je udeležilo pogreba v paradi. Marijina družba je šla s svojo zastavo pred krsto. Cerkevni pevci so pred hišo žalosti, v cerkvi in na grobu peli svoji dolgoletni tovarišici za slovo. Pet duhovnikov je šlo pred krsto. Ena sv. maša je bila z leviti. Zaslužila je rajnka tako počastitev. Saj je skoraj 15 let nabirala naročnike na dobre časopise, jih ob nedeljah razdajala. Tudi za Cvetje je vsako leto veliko naročnikov zbrala. Delovala je res v smislu katoliške akcije. Naj uživa pri Bogu plačilo za svojo gorečnost in požrtvovalnost!

Janez Hladnik, župnik.

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Kdor noče na stara leta biti sam sebi in drugim v nadlego, kdor hoče tudi na stara leta, ko ne bo mogel več vršiti svojega poklica, živeti od svojega dela, naj se zavaruje za starost in onemoglost pri zavarovalnem odseku III. reda.

G l a v n i p o g o j i za zavarovanje za starost in onemoglost so sledeči:
Kdor se hoče zavarovati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-
brote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 55 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakęga nadaljnjega poja-
nila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Zavarovalni odsek III. reda
v Ljubljani, Marijin trg 4« ali na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v
Ljubljani«.

1. Zakaj vendar ne sprejmete v Zavarovalni odsek starejših oseb,
ki bi lahko plačale, saj bi bilo to dobro za odsek sam.

Odkrito lahko priznamo, da smo jih res že mnogo zavrnil. Prinesli
so nam denarja po 8000, 17.000 in še več dinarjev, pa morali smo jih za-
vrniti. Samo letos smo jih zavrnil nad trideset. Nekateri so nam poslali
denar po pošti in morali smo jim ga seveda tudi po pošti vrniti. To povemo
zaradi tega, da ne bo kdo mislil, da delamo kake izjeme ali da delamo
komu krivico. Zakaj tako delamo?

Zato, ker izjem ne smemo delati. Če bi namreč hoteli nabrati veliko
denarja, bi ga lahko že zdavnaj imeli. Toda lahko bi to škodovalo Zavarovalnemu odseku, ker je boljše imeti gotovost, da bo Zavarovalni odsek v vsakem oziru lahko vršil svojo dolžnost, kakor pa da bi se spuščali v kakę negotove spekulacije, ki so že nekatere zavarovalnice pahnil v propast.

Nekaterim se čudno zdi, kako bi moglo škodovati Zavarovalnemu odseku, če bi imel več denarja. Samo to, da imamo več denarja, bi nam gotovo ne škodovalo, toda s tem, da bi denar sprejeli, bi prevzeli tudi obveznosti, da plačujemo v kratkem času visoke pokojnine, ne le enemu, ampak morda stoterim in stoterim. To pa bi lahko upropastilo Zavarovalni odsek. Ako se držimo točno tega, kar narekujejo splošni pogoji Zavarovalnega odseka, se nam ni treba bati bodočnosti, ker vemo, da bomo lahko v polni meri vršili svoje obveznosti. Ako bi pa sprejemali v Zavarovalni odsek proti že določenim pogojem, bi se lahko zgodilo, da bi imeli sicer sedaj namesto dveh, štiri milijone, toda v par letih bi nastale obveznosti, tako velike, da bi lahko škodovala obstoju Zavarovalnega odseka.

Kakor je znano vsem tistim, kateri berejo Cvetje, smo prvo leto sprejemali v Zavarovalni odsek vsakega, ki je bil še delazmožen, brez ozira na starost, da nam ne bi mogli očitati, da smo preveč trdega srca. Drugo leto

smo določili starostno dobo do 60. leta. To se pravi, sprejet je mogel biti vsak, kdor še ni bil prekoračil 60. leta svoje starosti. To je trajalo dve leti. Od letos naprej, to je od l. 1934 naprej pa sprejemamo v Zavarovalni odsek samo take, kateri še niso prekoračili 55. leta. Čez dve leti, to je l. 1936 pa bomo sprejemali samo take, kateri še ne bodo prekoračili 50. leta. In od tega ne bomo odnehali!

Kakor vsako leto, jih bo tudi tedaj nedvomno veliko število, kateri bodo prišli prositi naj napravimo zanje izjemo. Toda takrat bo prepozno. Kdor si sedaj ne da dopovedati, da bo tudi on enkrat postal star in nezmožen za delo, mu pač ne moremo pomagati, škodo naj pripiše sam sebi.

Nekatere se tudi izgovarjajo, češ, saj bi se bila vpisala, pa nisem imela denarja. Tudi ta izgovor ne drži. Najnižji razred zahteva samo mesečno plačilo 20 Din, in toliko premore vsak, tudi če ima še tako nizko plačo. Pozneje, ko bo dobil več denarja, lahko prestopi v višji razred in doplača razliko.

Vse to je bilo ne samo enkrat, ampak že opetovano poudarjeno v Cvetju in tudi razloženo tako, da lahko razume vsak otrok. Ako pa kdo kljub temu še nima pravega zaupanja, mu ne moremo pomagati.

2. Nekateri pravijo, naj se nikar ne vpišem v Zavarovalni odsek III. reda, češ, saj bo vse propadlo.

Na to ne moremo odgovoriti drugzega kakor to, da nihče izmed tistih, ki delajo pri Zavarovalnem odseku, ne dobiva niti pare plačila. Plačevati nam ni treba ne uradništva, ne lokalov in ker gre tu za dobrodelno ustanovo, nam ni treba plačevati tudi nobenih davkov. Kdor nima zaupanja v Zavarovalni odsek, naj enostavno počaka z vpisom. tako dolgo, da bomo začeli izplačevati pokojnine, tedaj se bo prepričal, da nismo nikogar varali. Gleda naj samo na to, da takrat ne bo morda zanj prepozno, da bi vstopil, ker tudi pri njem ne bomo delali nobene izjeme, pa tudi če pozneje prinese naenkrat 10.000 Din ali še več.

3. Kdaj in koliko se dobi posmrtnine?

V splošnih pogojih Zavarovalnega odseka stoji: »Ako zavarovani član umrje, izplača uprava Zavarovalnega odseka šestmesečno rento, ki mu za tisto leto zavarovanja pripada, za pokritje pogrebnih stroškov in za svete maše.« (Člen 8.)

Pravico do pokojnine dobi, kdor je pet let zavarovan. Ako torej kdo umrje, preden mine pet let, ne dobi ničesar. Vendar mu uprava Zavarovalnega odseka poskrbi po možnosti za sv. maše, čeprav po splošnih pogojih Zavarovalnega odseka tega ni obvezana storiti.

Ako je pa kdo bil zavarovan že pet let, ima seveda, ako ne more izvrševati več svojega poklica, pravico do primerne pokojnine. Razume se, da dobi tisti večjo pokojnino, kdor je bil dalje časa zavarovan in tem večjo, v čim višjem razredu je bil zavarovan. Kolikor mu torej pripade pokojnine bodisi z ozirom na število let, v katerih je bil zavarovan, bodisi na višino razreda, v katerem je bil zavarovan, toliko znaša pripadajoča rento o kateri govori zgoraj omenjeni 8. člen Zavarovalnega odseka.

Vseeno je, če umrje član Zavarovalnega odseka, ki je že prejemal pokojnino, ali če umrje tak, ki je še ni prejemal. Ob smrti enega ali drugega dobe sorodniki ali tisti, ki so zanj skrbeli, šestkratno vsoto, to je šestkrat pripadajočo rento, katere je dotičnemu članu mesečno pripadala ob uri njegove smrti. Ako pa kdo napravi testament, komu naj se ta posmrtnina izplača, se samo po sebi umljivo oziramo predvsem na njegovo lastno voljo. Tako oporoko je vsak član III. reda itak po svojem vodilu dolžan čimprej napraviti, in če napravi posebej oporoko radi posmrtnine, nam je to čisto prav, lahko nam jo pošlje in jo mi shranimo.

Kronika III. reda

STARI TRG PRI LOŽU, okr. Ljubljana; ust. 17. 6. 1894; voditelj: Hafner Jernej, župnik; odbor: Kandare Ivana, Tomec Amalija, Mlakar Terezija, Ravšelj Ivana, Bavec Ivana, Zajec Frančiška, Intihar Terezija, Poje Neža, Mulec Marija, Sterle Marija, Tomec Helena, Antončič Marija, Šepec Frančiška, Znidaršič Frančiška. Okoliš Marija, Antončič Janez; število članov: moških 10, ženskih 326, v novicijatu 6, Frančiškovih križarjev 26; naročnikov Cvetja: 27; okoliš skupščine: 4428 duš.

CERKLJE PRI KRANJU, okr. Ljubljana; ust. 1918; voditelj: Dolinar Franc, župnik; odbor: Kešnar Ivana, Bergant Jera; število članov: moških 5, ženskih 160, v novicijatu 2; delujoči odseki: dobrodelni, tiskovni, misijonski; naročnikov Cvetja: 43; Lučke: 60; okoliš skupščine: Cerklje pri Kranju 3700 duš, Velesovo 612 duš.

RAKA, okr. Krško; ust. 4. 9. 1904; voditelj: Papež Karel, kaplan; odbor: Vizlar Matevž, Jordan Anton, Golob Marija, Štrk Ana, Lokanc Terezija, Obrč Terezija, Obrč Rozalija, Vizlar Alojzija, Žibert Ana, Šuntajs Jera, Bajc Marija; število članov: moških 24, ženskih 150; delujoča odseka: evharistični, dobrodelni; naročnikov Cvetja: 17; Lučke: 35; okoliš skupščine: 2820 duš.

»BLAGOR MRTVIM, KATERI UMRJEJO V GOSPODU.« — Št. Vid na Planini: Oprešnik Janez, Žveglič Helena, Koprivc Fr., Vovk Primož, Koprivc Terezija, Centrih Marko, Doberšek Marija, Vodišek Mihael, Pečnik Alojzija. — Dolič: Potočnik Helena, Korošec Franc. — Sv. Jedert nad Laškim: Mrgole Joža, Lavrinc Ana. — Sela pri Šumberku: Zaletel Uršula, Fink Ana. — Podzemelj: Brodarič Katarina. — »ZAKAJ NJIH DELA GREDO Z NJIMI.« (Raz 14, 13.)

Nove knjige

Uredništvu je prišlo v roke Enajst odpevov k lavretanskim litanijam, katere je uredil g. stolni dekan dr. Kimovec in izdal kot manuskript. Dobijo se v Jugoslov. knjigarni, cena ni znana. P. H.

Kalendar Srca Jezusovoga. 1934, 31. letnik, Črensoveci, Slovenska krajina. Cena 10 Din. — Dobili smo v oceno ta prekmurski koledar in galslehnemu, kateri se zanima za ta del slovenskega naroda, toplo priporočamo. Članki so v njem tako mnogobrojni in zanimivi, da ne bo nikomur žal, kdor ga bo naročil.

Lavtižar Josip: Marijina božja pota v Evropi. Ljubljana 1934. Založil pisatelj, Ráteče-Planica na Gorenjskem. — Znani pisatelj je v obliki šmarnice izdal letos že drugo knjigo Marijinih božjih potov, toda s popolnoma novo vsebino. V 31. premišljevanjih je opisana vsak dan ena božja pot. Šestnajst jih je slovenskih, petnajst pa iz drugih krajev. Ti drugi kraji so: Slavonija, Srem, Galicija, Moravska, Avstrija, Nemčija, Švica, Francoska, Italija in Španija. Med slovenskimi so omenjene n. pr. Dobrova pri Ljubljani, Žalostna gora na Preserju, Sveta gora nad Litijo in tudi krasna božjepotna cerkva Nova Štifta pri Ribnici na Dolenjskem. Kar naše bravec posebno zanima, je pohvala pisatelja prelestnih slik, katerimi je cerkev ozaljšal umetnik frančiškanskega reda, akademski slikar p. Blaž Farčnik. — Knjigo toplo priporočamo.